

Arrest

nr. 341 544 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31 A
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 2 januari 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die de Duitse nationaliteit heeft, vestigt zich in België op 30 september 2002.

Op 3 oktober 2022 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar omwille van inbreuken op de drugswetgeving.

In hoger beroep wordt de verzoeker op 9 mei 2023 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 jaar en een geldboete van 32.000 euro daar hij zich schuldig had gemaakt aan het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de stof cocaïne; aan bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid

van een vereniging, namelijk de stof cocaïne; aan invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de stof cocaïne en aan aanstoker te zijn geweest tot een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, er als hoofd van die bende deel van uitgemaakt te hebben of daarin enig bevel te hebben gevoerd (feiten gepleegd in de periode van 27 september 2019 tot en met 18 mei 2021, meermaals, op niet nader bepaalde data).

Na een reeks eerdere veroordelingen in 2015, 2017 en 2019 door de politierechtbank voor inbreuken op de verkeerswetgeving wordt de verzoeker op 6 september 2023 door de correctionele rechtbank te Dendermonde (op beroep tegen het vonnis van de politierechtbank van Dendermonde van 4 maart 2022) veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 4.000 euro, werd hem vervallen verklaard van het recht alle motorvoertuigen te besturen voor een termijn van 1 jaar en werd het herstel in het recht tot sturen afhankelijk gemaakt van het slagen voor een theoretisch examen, een praktisch examen, een geneeskundig onderzoek en een psychologisch onderzoek, wegens rijden zonder geldig rijbewijs (feiten gepleegd op 17 januari 2021).

Op 12 december 2023 wordt de verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (in de periode van 1 januari 2023 tot en met 12 december 2023, meermaals, op niet nader bepaalde data); deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn (in de periode van 1 januari 2023 tot en met 12 december 2023, meermaals, op niet nader bepaalde data); wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (in de periode van 1 januari 2023 tot en met 12 december 2023, meermaals, op niet nader bepaalde data) en aanmaak van middelen zonder vergunning, namelijk het middel cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (in de periode van 1 november 2023 tot en met heden).

Uit het ECRIS-uittreksel blijkt dat de verzoeker op 14 december 2017 in Duitsland reeds een strafrechtelijke veroordeling tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie gedurende 3 jaar had opgelopen, eveneens omwille van feiten illegale drugshandel, meer bepaald heroïne-transport, waarvoor hij aldaar 6 maanden in hechtenis verbleef.

Op 2 januari 2025 beslist de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie, om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 januari 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)
Mijnheer

Naam: S.

Voornaam: A.

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats: F.

Nationaliteit: Duitsland (Bondsrep.)

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 30.09.2002 diende uw moeder (E. A. N., geboren op 12.05.1969 te Marokko, Duitse nationaliteit) een “aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van werknemer” (bijlage 19) in te Gent. Zij verklaarde daarbij op 20.08.2002 samen met haar 4 kinderen vanuit Berghem-Zieverich (Bondsrepubliek Duitsland) naar België

gekomen te zijn. Voor de kinderen (waaronder u) werd diezelfde dag een "aanvraag tot vestiging als bloedverwant in neergaande lijn van E. A. N." (bijlage 19) ingediend. U werd diezelfde dag ingeschreven in het vreemdelingenregister. Voormelde aanvragen werden goedgekeurd. Sinds 27.02.2003 bent u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 18.05.2021 werd u aangehouden en op 19.05.2021 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Brugge op verdenking van het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; bezit - aankoop - vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (op nog nader te bepalen data in de periode van 01.09.2020 tot en met 18.05.2021).

Vanaf 01.04.2022 mocht u de voorlopige hechtenis onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.) ondergaan.

Op 03.10.2022 werd het E.T. ingetrokken en werd u weer opgesloten in de gevangenis te Gent gezien u diezelfde dag in eerste aanleg veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 jaar en uw onmiddellijke aanhouding bevolen werd.

Op 09.05.2023 werd u door het Hof van Beroep te Gent (op beroep tegen CR Gent d.d. 03.10.2022) veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 jaar en een geldboete van 32.000 euro (vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de stof cocaïne; aan bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de stof cocaïne; aan invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk de stof cocaïne en aan aanstoker te zijn geweest tot een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, er als hoofd van die bende deel van uitgemaakt te hebben of daarin enig bevel te hebben gevoerd (feiten gepleegd in de periode van 27.09.2019 tot en met 18.05.2021, meermaals, op niet nader bepaalde data). Uw onmiddellijke aanhouding werd tevens bevolen.

Op 06.09.2023 werd u door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde (op beroep tegen PR Dendermonde d.d. 04.03.2022) veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 4.000 euro (boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een vervangend rijverbod van 150 dagen), werd u vervallen verklaard van het recht alle motorvoertuigen te besturen voor een termijn van 1 jaar en werd het herstel in het recht tot sturen afhankelijk gemaakt van het slagen voor een theoretisch examen, een praktisch examen, een geneeskundig onderzoek en een psychologisch onderzoek daar u zich schuldig maakte aan als bestuurder van een motorvoertuig op de openbare weg, het voertuig te hebben bestuurd zonder houder te zijn van het rijbewijs vereist voor het besturen van dat voertuig, of van het als zodanig geldend bewijs met verzwarende omstandigheden; aan spijts het tegen u uitgesproken verval, door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van PR te Antwerpen d.d. 14.10.2019, waarbij lastens u een verval van het recht tot sturen van alle motorvoertuigen werd uitgesproken voor de duur van 12 maand, op een openbare plaats een personenauto te hebben bestuurd met verzwarende omstandigheid en aan zonder het bij artikel 38 § 3 voorgeschreven onderzoek uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de PR te Antwerpen dd. 14.10.2019, met goed gevolg te hebben ondergaan, op een openbare plaats een motorvoertuig behorende tot de categorie bedoeld in de beslissing van de vervallenverklaring te hebben bestuurd met verzwarende omstandigheden (feiten gepleegd op 17.01.2021).

Op 12.12.2023 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (in de periode van 01.01.2023 tot en met 12.12.2023, meermaals, op niet nader bepaalde data); deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn (in de periode van 01.01.2023 tot en met 12.12.2023, meermaals, op niet nader bepaalde data); wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan

twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (in de periode van 01.01.2023 tot en met 12.12.2023, meermaals, op niet nader bepaalde data) en aanmaak van middelen zonder vergunning, namelijk het middel cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (in de periode van 1 november 2023 tot en met heden).

De Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Gent besliste op 06.06.2024 dat uw voorlopige hechtenis niet gehandhaafd zou worden daar in de toenmalige stand van het onderzoek onvoldoende aanwijzingen van schuld voorhanden waren die een verdere voorlopige hechtenis verder konden rechtvaardigen. Daar er andere opsluitingstitels in uitvoering waren, werd u niet vrijgesteld. Het gerechtelijk onderzoek in deze zaak, onder leiding van de onderzoeksrechter, is momenteel nog lopende.

+++

U boet heden 2 veroordelingen uit, de ene voor inbreuken op de drugwetgeving in vereniging en de andere voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Volgens uw huidige detentiefiche bereikt u strafeinde op 13.08.2028.

U was niet aan uw proefstuk toe wat betreft inbreuken op de drugwetgeving. Uit het ECRIS-uittreksel blijkt immers dat u op 14.12.2017 reeds een zwaarwichtige strafrechtelijke veroordeling tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie gedurende 3 jaar had opgelopen in Duitsland, eveneens voor illegale drugshandel, meer bepaald voor heroïne-transport, waarvoor u aldaar 6 maanden in hechtenis verbleef. Deze hechtenis en veroordeling hebben duidelijk geen gedragswijziging kunnen bewerkstelligen. Uit het vonnis d.d. 03.10.2022 blijkt daarnaast dat de onderzoekers via de Duitse politie vernamen dat zij een aantal valse documenten hadden onderschept, onder meer een vals rijbewijs op uw naam, afkomstig van een vervalser uit Oekraïne. In 2015 zou u in Nederland gevat zijn bij een poging tot inbraak en werd u geverbaliseerd toen u reed terwijl u uw GSM gebruikte. Verdere gegevens omtrent voorgaande zijn niet gekend bij de Administratie.

U had in de periode van 27.09.2019 tot en met 18.05.2021 immers een leidende rol binnen een vereniging die op grote schaal cocaïne verhandelde. Snel, makkelijk en groot geldgewin was uw enige drijfveer. Gezien de aard van de feiten en het daarmee gepaard gaande geldgewin, dient het recidivegevaar als reëel te worden ingeschat. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd.

Het Hof van Beroep beaamde op 09.05.2023 de oordeelkundige motieven van de eerste rechter (blad 79 t.e.m. 87 onder "ten gronde") voor zover betrekking hebbende op u en waarbij uw rol uitgebreid omschreven werd en nam deze over (u was de eerste beklagde): "In casu staat het, op basis van de hierboven genoemde elementen van het strafdossier, vast dat alle hiervoor genoemde beklagden, met uitzondering van de tiende beklagde, een samenwerkingsverband hebben opgezet waarbij elk van deze leden gedurende de respectievelijk voor hen voorziene incriminatieperiode zijn of haar bijdrage heeft geleverd met als doel de vereniging toe te laten om op georganiseerde wijze handel te drijven in cocaïne en, wat de zevende beklagde betreft, de inkomsten van deze illegale bedrijvigheid wit te wassen. De cocaïnehandel van de vereniging werd daarbij op tweeërlei wijze gevoerd, met name enerzijds door de invoer en aankoop van verschillende blokken cocaïne van telkens 1 kg en de verdere doorverkoop ervan, op diverse plaatsen in het land, aan personen die dergelijke groothandelshoeveelheden cocaïne afnamen, hetgeen het transport door chauffeurs van de vereniging impliceerde van dergelijke hoeveelheden drugs en grote hoeveelheden cash geld, en anderzijds door de zogenaamde detailhandel in cocaïne aan diverse afnemers, die een gemeenschappelijk klantenbestand vormden, van gebruikershoeveelheden cocaïne in het Gentse en/of omgeving Sint-Niklaas/Lokeren. Er bestond een duidelijke taakverdeling, waarbij elk van deze beklagden zijn of haar eigen rol had, zoals respectievelijk voor elk van hen hierna nader omschreven. De organisatie maakte daarbij voor het transport van de cocaïne en de grote sommen geld gebruik van huurwagens, bekostigd met cash en aldus witgewassen drugsgelden, die professioneel werden omgebouwd om op zo ongemerkt mogelijke wijze het desbetreffend transport te verrichten. De hiervoor benoemde beklagden zijn aldus te beschouwen als deelnemers aan een groter geheel, namelijk hun gezamenlijke opgezette en gevoerde vereniging, waarbij de eerste beklagde [u] fungeerde als leidend persoon/hoofd/bevelvoerder."

Over uw aandeel in de feiten wordt o.a. volgende vermeld: "De eerste beklagde superviseerde de voornoemde drugsactiviteiten van de vereniging en stuurde de vereniging aan. Hij stond hiervoor frequent in contact met andere leden van de vereniging, die nauw met hem samenwerkten en als zijn zogenaamde

rechterhand of helper fungeerden, met name respectievelijk de vijfde en aanvankelijk ook de zesde beklaagde. Hij werkte, met het oog op de invoer, de aankoop en verkoop van blokken cocaïne ook nauw samen met de tweede beklaagde, met wie hij informatie uitwisselde omtrent een gemeenschappelijk bestand aan leveranciers en afnemers in binnen- en buitenland. Voor zijn persoonlijk vervoer diende hij gaandeweg beroep te doen op chauffeurs zoals de vijfde, de zesde en de zevende beklaagde, aangezien hij zelf niet meer over een rijbewijs beschikte; voor het vervoer van grote hoeveelheden cocaïne en drugs werd eveneens gebruik gemaakt van chauffeurs, zoals de tweede beklaagde, de derde beklaagde, de vierde beklaagde, de vijfde beklaagde en de negende beklaagde, waarbij hij de aldus ingeschakelde chauffeurs ook concrete instructies doorgaf of liet doorgeven. Deze wagens werden gehuurd op naam van zijn moeder, waarbij de naam van voormelde personen als bestuurder van de wagen werd vermeld op het huurcontract, of, in gebeurlijk geval, werd ook gebruikt gemaakt van voertuigen van zijn zus. De wagens, die speciaal werden omgebouwd voor het vervoer van blokken cocaïne, werden doorgaans gestald in de garage van de tweede beklaagde en er werd gebruik gemaakt van andere, niet nader geïdentificeerde locaties als opbergplaats voor de cocaïne. De eerste beklaagde deelde zijn know-how omtrent het huren van de wagens met het oog op het voormeld transport, met de tweede beklaagde, met wie hij ook gezamenlijke contacten deelde met het oog op de voormelde activiteiten inzake de groothandel in cocaïne. De aangekochte drugs werden getest door andere leden van de organisatie, bv. de tweede beklaagde en de vijfde beklaagde. De eerste beklaagde had daarbij ook een sturende rol ten aanzien van deze andere beklaagden en had de beschikking over grote sommen cash geld ter bekostiging van de voormelde activiteiten. De opbrengsten van deze activiteiten werden, met medewerking van welwillende verhuurfirma's, door hem aangewend ter bekostiging van de voormelde vaak luxueuze huurvoertuigen, die dienden voor zijn eigen verplaatsingen of nieuwe drugs- of geldtransporten. Ter bekostiging van zijn eigen luxueuze levensstijl werd beroep gedaan op een personal shopper, in de persoon van de zevende beklaagde, die in zijn opdracht dure kledij en luxegoederen, zoals een Rolex, aankocht met drugsgelden. De zevende beklaagde liet zich ook inschakelen om in opdracht van de eerste beklaagde cash gelden te storten aan verhuurfirma's. Ook met het oog op detailhandel vervulde de eerste beklaagde een sturende rol; hij zorgde voor de aankoop van SIM-kaarten en zogenaamde dealers-GSM's, teneinde op bestendige en continue wijze het gemeenschappelijk klantenbestand te bedienen van eindgebruikers in het Gentse. Hij zorgde daarbij ook, via de persoon van de achtste beklaagde, voor de levering van de cocaïne aan de opeenvolgende zogenaamde straatdealers, onder wie de negende beklaagde. Politionele of gerechtelijke interventies op de persoon van deze zogenaamde straatdealers waren daarbij nimmer van aard om de continuïteit van deze criminele bedrijvigheid te doorbreken, nu het gemeenschappelijk klantenbestand kort nadien werd overgezet op een nieuwe dealers-GSM en nieuw dealersnummer; de klanten kregen vervolgens kennis van de wijziging van het nieuw te contacteren GSM-nummer middels zogenaamde BOM-berichten. De eerste beklaagde had daarbij de beschikking over grote geldsommen ter bekostiging van deze activiteiten en ter remuneratie van de voornoemde daarin eveneens vernoemde personen op wie hij een beroep deed, van wie de vergoeding door hem op voorhand werd bepaald. Ten onrechte ontkent en/of minimaliseert de eerste beklaagde zijn betrokkenheid bij de voormelde organisatie en zijn hoedanigheid van aanstoker en leidend persoon daarin, alsook de mate waarin hij cocaïne heeft verhandeld. Deze versie is volstrekt ongeloofwaardig, want flagrant in strijd met de hiervoor vermelde specifieke bewijselementen, zoals nog hoger telkens in essentie samengevat en waarvan de inhoud voor zich spreekt, en die, samengenomen, dermate gewichtig en met elkaar overeenstemmend zijn dat zij zonder enige redelijke twijfel tot de hiervoor vermelde vaststellingen nopen."

Voor de volledigheid en zoals supra reeds aangehaald, wordt vermeld dat u van 12.12.2023 tot 06.06.2024 nogmaals onder aanhoudingsmandaat stond op verdenking van inbreuken op de drugswetgeving in vereniging. Volgens het Openbaar Ministerie (hierna: O.M.) zijn er aanwijzingen dat u zelfs vanuit de gevangenis opdrachten - welke druggerelateerd lijken - zou geven en een leidende rol lijkt te spelen in het aansturen van uw familieleden. U stelde niks met de u ten laste gelegde feiten te maken te hebben, laat staan er iets van te weten. Het O.M. achtte het noodzakelijk uw voorlopige hechtenis voor een termijn van (minstens nog) 2 maanden te handhaven maar de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Gent besliste op 06.06.2024 dat uw voorlopige hechtenis niet gehandhaafd zou worden daar op dat moment in de stand van het onderzoek onvoldoende aanwijzingen van schuld voorhanden waren die een verdere voorlopige hechtenis konden rechtvaardigen. Het gerechtelijk onderzoek in deze zaak, onder leiding van de onderzoeksrechter, is momenteel nog steeds lopende. Uw juridische situatie is nog niet definitief.

Drugs zijn een complex maatschappelijk en gezondheidsfenomeen dat miljoenen mensen in Europa treft. Illegale drugs kunnen ernstige schade berokkenen, niet alleen voor gebruikers maar ook voor hun familie en de gemeenschap. Het gebruik van drugs brengt zware kosten en enorme schade met zich mee voor de volksgezondheid en de openbare veiligheid. De illegale drugsmarkt is een van de belangrijkste inkomstenbronnen voor georganiseerde criminele groepen in de EU, met een geschatte jaarlijkse straatwaarde van ten minste € 30 miljard. De drugshandel beïnvloedt in de EU, net als in vele landen ter wereld, ook de nationale stabiliteit en governance. Het geldelijk gewin en de winstaspiraties die gepaard gaan met de verkoop van cocaïne zijn enorm en doorgaans de belangrijkste drijfveer om hieraan deel te

nemen. Gemakkelijk en grof geldgewin en een blijkbaar ongebreidelde drang naar luxe was blijkens het arrest d.d. 09.05.2023 ook uw enige motief voor het wederrechtelijk handelen. U bekommerde zich daarbij totaal niet om de nochtans genoegzaam gekende nefaste gevolgen van drugsgebruik op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als op psychisch vlak. De georganiseerde handel in cocaïne heeft een bijzonder ontwrichtende invloed op de samenleving. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Het deelnemen aan dergelijke vorm van grootschalige georganiseerde criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofde bewezen feiten zijn uitermate ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen. De ernst van de door u gepleegde feiten wordt verder benadrukt door de tegen u uitgesproken straf. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. De verspreiding van en de handel in cocaïne gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. Met uw handelen, louter ingegeven door eigen winstbejag, heeft u een bijdrage geleverd aan de instandhouding van de handel in cocaïne en de verspreiding van deze voor de volksgezondheid gevaarlijke stof. U heeft zich geen rekenschap gegeven van alle negatieve gevolgen die daaruit voortvloeien voor de samenleving. De internationale drugshandel is een van de grootste bedreigingen voor de veiligheid waarmee België en de Europese Unie vandaag de dag worden geconfronteerd. De hoeveelheid illegale drugs die in de EU verkrijgbaar is, kent een ongeziene stijging. De concurrentie tussen de drugsleveranciers neemt toe, wat leidt tot een toename van geweld. Het aantal moorden, schietpartijen, bomaanslagen, brandstichtingen, ontvoeringen en gevallen van intimidatie neemt toe. Havenarbeiders en hun gezinnen zijn niet langer de enigen die bedreigd worden. Inmiddels is het geweld overgeslagen op de gehele samenleving.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).”

De internationale drughandel valt onder de noemer bijzonder zware criminaliteit zo blijkt uit artikel 83, lid 1, eerste alinea van het “Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”: “1. Het Europees Parlement en de Raad kunnen volgens de gewone wetgevingsprocedure bij richtlijnen minimumvoorschriften vaststellen betreffende de bepaling van strafbare feiten en sancties in verband met vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie die voortvloeit uit de aard of de gevolgen van deze strafbare feiten of uit een bijzondere noodzaak om deze op gemeenschappelijke basis te bestrijden. Het betreft de volgende vormen van criminaliteit: terrorisme, mensenhandel en seksuele uitbuiting van vrouwen

en kinderen, illegale drugshandel, illegale wapenhandel, het witwassen van geld, corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, computercriminaliteit en de georganiseerde criminaliteit. [...]"

Uit uw strafregister blijkt ook dat u zich weinig of niets aantrekt van de geldende verkeersreglementering en rechtelijke uitspraken. Dergelijke hardleerse houding kan onmogelijk worden aanvaard aangezien u daardoor niet alleen uzelf, maar vooral ook andere weggebruikers in gevaar brengt. U werd immers meermaals veroordeeld door de Politierechtbank tot geldboetes, rijverboden en het afleggen van examens (theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en/of psychologisch onderzoek) ten gevolge van verkeersinbreuken, meestal bij verstek (op 02.03.2015, 03.11.2017, 17.11.2017, 14.10.2019, 20.11.2019). De opgelegde geldboetes hadden blijkbaar geen nuttig effect op uw gedrag in het verkeer en u hield zich ook niet altijd aan de opgelegde rijverboden. Er werd u daarom uiteindelijk een gevangenisstraf opgelegd op 06.09.2023 teneinde u eindelijk te doen in zien dat het rijden tijdens verval niet kan worden getolereerd, met het oog op de verkeersveiligheid. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U houdt geen rekening met de mogelijke gevolgen van uw handelen en beseft blijkbaar niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Ook deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en nog maar eens aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Het recidivegevaar in uw hoofde is groot. Dit blijkt niet alleen uit de aard en omvang van de door u gepleegde feiten, in verenigingsvorm en als leidend persoon, maar tevens uit uw strafrechtelijk verleden en uw antisociaal profiel als beroeps crimineel. Gezien uw laakbare ingesteldheid, uw drang naar snel en makkelijk geldgewin, uw blijkbaar ongebreidelde drang naar luxe, uw connecties in het drugsmilieu, de afbetalingen die u moet doen, uw gebrek aan respect voor de wet en het zeer lucratieve karakter van de drugshandel bestaat het risico dat u zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de grootschalige verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.

+++

Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, in het Belgisch recht omgezet naar artikel 44bis§3, kent de burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht toe na een ononderbroken periode van verblijf van vijf jaar op het grondgebied van die lidstaat. Dit duurzame verblijfsrecht beschermt de rechthebbende tegen verwijderingsmaatregelen, die enkel om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid tegen hem kunnen worden genomen. Een verblijf van ten minste tien jaar verleent de burger van de Unie een verhoogde bescherming tegen verwijderingsmaatregelen, die nog enkel om dwingende redenen van openbare veiligheid kunnen worden genomen. Anders dan wat geldt voor de periode vereist voor het verwerven van het duurzame verblijfsrecht, die ingaat met het rechtmatige verblijf van de betrokkene in het gastland, moet het verblijf van tien jaar vereist voor de toekenning van de in artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming, door achteruittelling vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van deze persoon worden berekend.

Een in de gevangenis doorgebrachte periode kan in beginsel het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling doorbreken en kan een negatieve invloed hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven. Deze omstandigheid kan worden meegewogen bij de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie al dan niet zijn verbroken.

Artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 gaat echter uit van een vermoeden van integratie ten gevolge van de verblijfsduur en in casu wordt dit vermoeden van integratie door de door u gepleegde feiten zelf weerlegd. De verhoogde bescherming van artikel 28 van richtlijn 2004/38 is niet op u van toepassing aangezien uit uw gedrag en de wijze waarop u de feiten heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent en derhalve niet in aanmerking komt voor de verhoogde bescherming van deze bepaling.

Binnen het tijdvak van 10 jaar dat aan onderhavige beslissing voorafging, werd u immers strafrechtelijk veroordeeld voor bijzonder zware criminele feiten (zie supra). U kan niet ernstig voorhouden dat u een duurzame verankering in België kent, nu u de Belgische samenleving in gevaar bracht door de verhandeling van harddrugs en dat op grote schaal. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. De internationale drugstrafiek is maatschappij ontwrichtend en naast de schade voor de volksgezondheid zijn er de uitwassen van dodelijk geweld, aanslagen en corruptie.

De integratie van de burger van de Unie stoelt behalve op territoriale en temporele aspecten, ook op kwalitatieve aspecten. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag gedurende de tien jaren die voorafgaan

aan onderhavige beslissing, een ernstige verstoring van de openbare orde vormt en blijkt geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt.

Zoals reeds uiteengezet blijkt uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het recidivegevaar in uw hoofde is groot. Dit blijkt niet alleen uit de aard en omvang van de door u gepleegde feiten, in verenigingsvorm en als leidend persoon, maar tevens uit uw strafrechtelijk verleden en uw antisociaal profiel als beroepsdineel. Er is sprake van een reële verhoogde maatschappelijke gevaarlijkheid waartegen onze samenleving maximaal moet beschermd worden. U verblijft sinds 19.05.2021 (met uitzondering van 1 dag) ononderbroken in detentie, uw strafeinde is volgens uw huidige detentiefiche vastgesteld op 13.08.2028. Voor de volledigheid en zoals supra reeds aangehaald, wordt vermeld dat u van 12.12.2023 tot 06.06.2024 nogmaals onder aanhoudingsmandaat stond op verdenking van inbreuken op de drugswetgeving in vereniging. Volgens het O.M. zijn er aanwijzingen dat u zelfs vanuit de gevangenis opdrachten - welke druggerelateerd lijken - zou geven en een leidende rol lijkt te spelen in het aansturen van uw familieleden. U stelde niks met de u ten laste gelegde feiten te maken te hebben, laat staan er iets van te weten. Het O.M. achtte het noodzakelijk uw voorlopige hechtenis voor een termijn van (minstens nog) 2 maanden te handhaven maar de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Gent besliste op 06.06.2024 dat uw voorlopige hechtenis niet gehandhaafd zou worden daar op dat moment in de stand van het onderzoek onvoldoende aanwijzingen van schuld voorhanden waren die een verdere voorlopige hechtenis konden rechtvaardigen. Het gerechtelijk onderzoek in deze zaak, onder leiding van de onderzoeksrechter, is momenteel nog steeds lopende. Uw juridische situatie is nog niet definitief.

De Administratie baseert onderhavige beslissing dan ook terecht op artikel 44 bis, §2 van de wet van 15.12.1980. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

+++

Op 04.11.2024 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode te ontzeggen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U verzocht en verkreeg een bijkomende termijn van 15 dagen om de nodige stukken te verzamelen.

Op 04.12.2024 maakte uw advocaat volgende stukken over aan de Administratie: brief aan DVZ voor A. S.; attest gezinssamenstelling S. D. V.; attest school; attest schoolbezoek; foto geboorte; huurcontract met partner; screenshot van mail van D. V. S. aan identiteit@stad.gent i.v.m. erkenning D. V. S. en een mail verstuurd door S. L. in naam van D. V. S.

Uit de brief voor DVZ blijkt dat u geboren bent in Duitsland in 1997 en de Duitse nationaliteit heeft; dat uw vader overleden is, dat u op vijfjarige leeftijd met uw moeder en oudere zus naar België verhuisd bent; dat uw familie zich in België bevindt (moeder, oudere zus, jongere en op heden minderjarige halfbroer en -zus; dat u school liep in België (kleuter, lager en basisonderwijs); dat u werkte bij Levi Party Rental in Merelbeke; dat u al jaren een relatie heeft met S. D. V. (ambtenaar bij de Stad Gent) en officieel samenwoonde met haar sinds oktober 2020; dat u op 07.11.2023 een zoon kreeg met uw vriendin; dat u voor de geboorte van uw zoon een uitgaansvergunning kreeg zodat u aanwezig kon zijn; dat u heden de afstammingsband juridisch nog niet vastgelegd werd gelet op de praktische moeilijkheden; dat uw vriendin voorbij periode met haar zoon regelmatig op bezoek in de gevangenis komt bij u; dat u geen enkele relatie met Duitsland heeft; dat u er geen familie meer heeft en niet vertrouwd bent met de taal.

+++

Zoals vermeld, haalt uw advocaat in zijn schrijven aan dat u al jaren een relatie heeft met D. V. S. (geboren op 24.09.1990 te Lokeren, Belgische nationaliteit). Hij vermeldt dat jullie officieel samenwoonden sinds oktober 2020 en er wordt een huurcontract d.d. 15.10.2020 voorgelegd dat op jullie beider namen staat (adres: (...)laan nr. xx te 9230 Wetteren). Er wordt een mail getekend met de naam D. V. S. maar verzonden op 13.11.2024 door S. L. naar uw advocaat, toegevoegd waarin te lezen staat dat jullie al meer dan 6 jaar een relatie hebben.

D. V. S. staat volgens de registers sinds 10.03.2021 officieel ingeschreven op het adres vermeld in het huurcontract d.d. 15.10.2020. U verblijft sinds 19.05.2021 (met uitzondering van 1 dag) ononderbroken in detentie. Uit de registers blijkt dat u nooit officieel ingeschreven stond op hetzelfde adres als D. V. S., dat er geen wettelijke samenwoning afgesloten werd en dat jullie niet (wettelijk) gehuwd zijn.

Hoewel met de door uw advocaat ingediende stukken op zich onvoldoende bewezen werd dat jullie een duurzame relatie hebben, kan -het geheel van uw administratief dossier in acht genomen- wel vermoed worden dat jullie al enige tijd een relatie hebben. D. V. S. wordt immers meermaals vermeld in het strafrechtelijk dossier en daarin wordt naar haar verwezen als uw vriendin. Zij was het "topcontact" in uw GSM. Bij de huiszoeking op het adres in Wetteren waren jullie beiden aanwezig. Ook blijkt uit het vonnis d.d. 03.10.2022 o.a. dat D. V. S. tijdens een verhoor in 2021 verklaarde dat ze een latrelatie met u had sinds ongeveer 8 à 9 maanden en dat u af en toe naar haar kwam maar bij uw moeder in Zwijnaarde woonde. In het begin stond het huurcontract van de woning in Wetteren ook op uw naam maar door uw complexe situatie was dat veranderd, aldus haar verklaringen aan de onderzoekers.

D. V. S. bezoekt u zeer regelmatig in de gevangenis. Enkel in de periode tussen 03.12.2023 en 15.11.2024 bezocht ze u niet, dat was te wijten aan een contactverbod ten gevolge van het nog lopende gerechtelijk onderzoek waarnaar supra reeds verwezen werd.

D. V. S. heeft 2 kinderen, namelijk B. N. (geboren op 23.12.2013 te Gent, Belgische nationaliteit) en D. V. Sa. (geboren op 07.11.2023 te Gent, Belgische nationaliteit), beiden staan ingeschreven op haar adres. In de mail d.d. 13.11.2024 wordt verklaard dat u de vader bent van D. V. Sa. Op 07.11.2023 verkreeg u uitzonderlijk een uitgaansvergunning om zijn geboorte bij te wonen. Gezien uw detentie zou u de kans niet hebben hem te erkennen, maar zodra u de gelegenheid hebt, zal u hem erkennen. Uit het schrijven komt ook naar voor dat D. V. S. uw aanwezigheid belangrijk acht voor het welzijn van D. V. Sa. Tevens wordt vermeld dat u de plusvader van B. N. bent, dat u die rol "met volle verantwoordelijkheid" op u nam en dat de vriendschap tussen jullie "hard aanwezig is". Mevrouw haalt aan dat beide kinderen de dupe zouden zijn van onderhavige beslissing. Beide kinderen bezoeken u in de gevangenis.

Het wordt heden niet betwist dat u een duurzame relatie heeft met D. V. S.. Er kan echter opgemerkt worden dat geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van deze relatie buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat jullie deze relatie enkel in België verder zouden kunnen zetten. D. V. S. zou ervoor kunnen kiezen u te vergezellen naar een ander land nadat u niet langer verblijfsgerechtigd bent in België en aan justitie voldaan heeft. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst of nationaliteit, dient te verblijven. Er wordt in de mail d.d. 13.11.2024 (van S. L. aan uw advocaat) vermeld dat D. V. S. sinds september 2010 voor dezelfde werkgever (stad Gent) werkt (als leefgroep begeleider / opvoeder in een woonzorgcentrum). Zij zou 4/5 werken ten gevolge van haar ziekte (Multiple Sclerose). Er liggen geen stukken voor die de tewerkstelling en ziekte van mevrouw attesteren. Maar zelfs indien dat wel het geval zou zijn, kan opgemerkt worden dat niet blijkt dat mevrouw buiten België geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden en/of dat zij buiten België niet de nodige zorgen voor haar ziekte zou kunnen krijgen. U bereikt volgens uw huidige detentiefiche pas strafeinde op 13.08.2028, er is dan ook nog voldoende tijd om voorbereidingen te treffen. Zoals bijvoorbeeld het leren van een nieuwe taal, het bekijken wat de mogelijkheden op werkvlak zijn, scholen, woonst, gezondheidszorg et cetera. Dat een verhuis en alles wat daarmee gepaard gaat niet evident is, maakt het nog niet onmogelijk of onoverkomelijk. Hoewel uit het vonnis blijkt dat mevrouw steeds is blijven ontkennen dat zij op de hoogte was van uw criminele activiteiten, lijkt dit gezien de inhoud van het vonnis- weinig geloofwaardig. Mevrouw had dan ook kunnen weten dat uw criminele activiteiten een invloed konden hebben op haar eigen situatie alsook op die van haar kinderen.

Wat de 2 kinderen van D. V. S. betreft, kan opgemerkt worden dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150).

Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband heeft met B. N. (geboren op 23.12.2013 te Gent, Belgische nationaliteit). De vraag is of u kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van B. N. rekening dient te worden gehouden. Sinds 19.05.2021 verblijft u ononderbroken in de gevangenis waardoor bezwaarlijk aangenomen kan worden dat uw rol in haar opvoeding groot is. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u als zorgdragende volwassene voor B. N. beschouwd kan worden. Er is enkel de mail d.d. 13.11.2024 (van SARRAR Laila aan uw advocaat) waarin verwezen wordt naar de verantwoordelijkheid die u nam in uw rol als plusvader en uw goede relatie met B. N. Het meisje zou u missen en ze zou u kaartjes sturen. Daarnaast blijkt uit de bezoekerslijst van de gevangenis dat u in de gevangenis inderdaad bezoek krijgt van B. N. Mogelijks hebben jullie ook enige tijd samengewoond, maar het is geenszins duidelijk hoe lang dat dan zou geweest zijn, alleszins niet heel lang en bovendien al meerdere jaren geleden. Het huurcontract van het huis waar jullie mogelijkerwijze samengewoond zouden hebben, dateert van 15.10.2020 en u verblijft sinds 19.05.2021 in detentie. Zoals reeds vermeld stond u nooit officieel ingeschreven op dat adres, vermeldde D. V. S. tijdens een verhoor in

2021 dat jullie een latrelatie hadden sinds ongeveer 8 à 9 maanden en dat u af en toe naar haar kwam maar bij uw moeder in Zwijnaarde woonde. Er ligt ook geen enkel stuk voor met betrekking tot haar biologische vader: uit niks blijkt dat hij (volledig) uit haar leven verdwenen zou zijn. Het is de Administratie niet bekend of er een bezoeksregeling is met haar biologische vader, dat zij gedomicilieerd is bij haar moeder betekent niet dat zij nooit bij haar biologische vader verblijft. De gegevens die voorliggen, volstaan niet om aan te tonen dat u een zorgdragende volwassene bent voor B. N., derwijze dat kan worden gesproken van een beschermenswaardige gezinsrelatie tussen jullie. Indien de biologische vader van B. N. niet toestaat dat zij haar moeder zou vergezellen indien deze ervoor zou kiezen u te vergezellen naar het buitenland, kan zij eventueel de schoolvakanties bij jullie doorbrengen. Bovendien zou haar moeder haar zo vaak zij wenst in België kunnen komen bezoeken.

Ook wat betreft D. V. Sa. blijkt evenmin een bloedband of andere verwantschapsband met u. U verbleef al geruime tijd in de gevangenis toen D. V. S. zwanger werd. Zij bezocht u wel regelmatig en er was ook ongestoord bezoek. De enige stukken die voorliggen zijn de mail d.d. 13.11.2024 (van S. L. aan uw advocaat) waarin gesteld wordt dat u de biologische vader bent en dat u de intentie heeft hem te erkennen zodra u de kans daartoe heeft en een screenshot van een mail naar de stad Gent met betrekking tot de erkenning. Er is ook het gegeven dat u op de dag van zijn geboorte uitzonderlijk een uitgaansvergunning kreeg (wat bevestigd werd door de griffie van de gevangenis waar u verblijft). Daarnaast werd een foto voorgelegd, maar naast het feit dat het voor de Administratie onmogelijk is uit te maken wie daar precies op staat kan hieruit niet afgeleid worden dat er sprake is van een bloedband of andere verwantschapsband.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zich naar de gevangenis zou kunnen begeven om de erkenning te akteren. En in elk geval kan de erkenning van een kind via volmacht gebeuren op grond van artikel 21 van het Burgerlijk Wetboek.

Indien aangenomen wordt dat afdoende aangetoond werd dat D. V. Sa. uw zoon is, quod non, kan opgemerkt worden dat hij u samen met zijn moeder naar het buitenland zou kunnen vergezellen. Dat hij in België geboren werd, maakt niet dat hij elders niet zou kunnen aarden. Gezien uw strafeinde nog enige tijd op zich laat wachten, kunnen ook wat hem betreft de nodige voorbereidingen getroffen worden. Hij zal bij uw strafeinde nog jong zijn en zich makkelijk elders kunnen aanpassen. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zijn geboorte een gedragswijziging in uw hoofde bewerkstelligde.

D. V. S. en haar kinderen kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zich zou vestigen. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. Er kan ook verondersteld worden dat mevrouw voldoende financiële en emotionele draagkracht heeft om voor zichzelf en de kinderen in te staan gelet op het feit dat voor gezinsuitbreiding werd gekozen terwijl u in detentie zat (met strafeinde volgens huidige detentiefiche op 13.08.2028) en zij dus wist dat ze lange tijd alleen voor de dagdagelijkse zorgen voor de kinderen (al dan niet met steun van de biologische vader van B. N. voor wat deze laatste betreft) zou moeten instaan. U verblijft reeds sinds 19.05.2021 ononderbroken in de gevangenis (op uitzondering van 07.11.2023). Het is niet onredelijk te veronderstellen dat D. V. S. en B. N. zullen gewend zijn aan sporadische contacten met u in een gecontroleerde setting, D. V. Sa. heeft nooit anders geweten. Dat het contact met hen moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Het feit dat u een partner had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden uiterst ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover haar en haar kinderen. Financiële steun kan u hen later ook vanuit het buitenland geven via overschrijvingen. Er blijkt niet en het wordt niet concreet aangetoond dat D. V. S. en de kinderen onoverkomelijke moeilijkheden zullen ondervinden om verder in België te verblijven zonder u.

Hoe dan ook, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat mogelijke familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u stelt te kunnen doen gelden.

In zijn schrijven vermeldt uw advocaat dat uw familie (moeder, oudere zus, jongere en op heden minderjarige halfbroer en -zus) zich in België bevindt. Uw moeder (E. A. N., geboren op 12.05.1969 te Marokko, Duitse nationaliteit, EU+ kaart geldig tot 13.02.2034), uw zus (S. L., geboren op 18.09.1992 te Duitsland, Duitse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 18.05.2025), uw halfbroer B. A. (geboren op 19.07.2005 te Duitsland, Belgische nationaliteit sinds 21.03.2007) en uw halfzus (B. C., geboren op 16.10.2007 te Gent, Belgische nationaliteit) hebben inderdaad allen verblijfsrecht in België.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en in de relatie tussen (half)broers en (half)zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en een relatie tussen (half)broers en (half)zussen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met één van deze familieleden. Hun aanwezigheid in België wordt enkel vermeld en een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten wordt niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van hen. Het gegeven dat uw familieleden u bezoeken in de gevangenis en dat u daarnaast mogelijks ook telefonisch contact met hen heeft, is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uit de omstandigheid dat u voor u in de gevangenis terecht kwam op hetzelfde adres ingeschreven stond, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid afgeleid worden. Uw leeftijd, met name 27 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Het inwonen volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid van (een van) uw familieleden aan te tonen. Voormelde familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat het onderhouden van contact met uw familie in België moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt hoe dan ook dat een inmenging in het familie- en/of gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. De bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

U verkreeg op 5-jarige leeftijd verblijfsrecht in België ten gevolge van een aanvraag ingediend op 30.09.2002. Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt in casu als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U kan niet ernstig voorhouden dat u een duurzame verankering in België kent, nu u de Belgische samenleving in gevaar bracht door de verhandeling van harddrugs en dat op grote

schaal. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. De internationale drugstrafiek is maatschappij ontwrichtend en naast de schade voor de volksgezondheid zijn er de uitwassen van dodelijk geweld, aanslagen en corruptie.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Duitsland dan wel in een derde land.

Van een economische binding met België is geen sprake, u heeft amper officiële arbeid verricht in België. Volgens de webtoepassing DOLSIS heeft u 8 dagen als student gewerkt in 2015 en in 2018 verrichtte u 34 dagen interimarbeid. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan.

Er wordt aangehaald dat u geen enkele relatie heeft met Duitsland, dat u er geen familie meer heeft en niet vertrouwd bent met de taal. Uit uw dossier blijkt nochtans dat u op 14.12.2017 ook in Duitsland veroordeeld werd voor inbreuken op de drugswetgeving, daardoor kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u er toch sprake is van banden met dat land. U zat er 6 maanden in detentie, mogelijks heeft u toen toch wat van de taal opgepikt. Hoe dan ook heeft u nog voldoende tijd om uw kennis van die taal aan te scherpen tijdens uw huidige detentie. U zou er mogelijks ook een oom hebben. U heeft daarnaast minstens nog twee broers die heden niet in België verblijven (S. H., geboren op 05.11.1986 te Marokko, Duitse nationaliteit, afgevoerd van ambtswege sinds 20.08.2009 en S. S., geboren op 12.12.1988 te Duitsland, Duitse nationaliteit, afgevoerd van ambtswege sinds 21.09.2017). Van die laatste werd in het verleden vermoed dat hij zich in Colombia bevond, maar mogelijks verblijven zij heden in Duitsland. Hoe dan ook kan aangenomen worden dat u, gezien uw leeftijd (27 jaar op het moment van onderhavig schrijven) en nationaliteit, zelfs zonder familie ter plaatse te hebben, een leven kan opbouwen in Duitsland. Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Duitsland aanpassingen van u zal vergen. Zelfs indien de integratie de nodige inspanningen zou vereisen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft tijdig een syntheseseminarie ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de syntheseseminarie wordt het eerste middel als volgt toegelicht:

"9. Dat de bestreden beslissing werd genomen met als grondslag artikel 44bis § 2 van de vreemdelingenwet.

Dat artikel 44bis van de vreemdelingenwet het volgende stelt:

§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

Dat voormeld artikel 44bis een getrappt systeem inhoudt waarbij het beschermingsniveau van EU-burgers tegen beëindiging van hun verblijf in het gastland wordt versterkt naarmate de duur van rechtmatig verblijf in het gastland.

Het niveau van bescherming voor de EU-burger wordt tevens gelieerd aan de ernst van het gevaar die de EU-burger uitmaakt voor de samenleving van het gastland.

Zo gaat het in eerste instantie of eerste beschermingsniveau over – gewone – ‘redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid’.

In tweede instantie, of tweede beschermingsniveau vermeldt men ‘ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid’.

En in de derde instantie, en hoogste beschermingsniveau (§3 van voormeld artikel) gaat het over ‘dwingende redenen van nationale veiligheid’.

Dit hoogste beschermingsniveau is voorzien voor EU-burgers die voorafgaand 10 jaar rechtmatig in het gastland verblijven.

Dat in de bestreden beslissing verweester de keuze voor de grondslag van artikel 44bis § 2 als volgt rechtvaardigen;

“Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, omgezet in het Belgisch recht naar artikel 44bis§3, kent de burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht toe na een ononderbroken periode van verblijf van vijf jaar op het grondgebied van die lidstaat. Dit duurzame verblijfsrecht beschermt de rechthebbende tegen verwijderingsmaatregelen, die enkel om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid tegen hem kunnen worden genomen. Een verblijf van ten minste tien jaar verleent de burger van de Unie een verhoogde bescherming tegen verwijderingsmaatregelen, die nog enkel om dwingende redenen van openbare veiligheid kunnen worden genomen. Anders dan wat geldt voor de periode vereist voor het verwerven van het duurzame verblijfsrecht, die ingaat met het rechtmatige verblijf van de betrokkene in het gastland, moet het verblijf van tien jaar vereist voor de toekenning van de in artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde ‘verhoogde bescherming’, door achteruittelling vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van deze persoon worden berekend.

Een in de gevangenis doorgebrachte periode kan in beginsel het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling doorbreken en kan een negatieve invloed hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven. Deze omstandigheid kan worden meegewogen bij de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie al dan niet zijn verbroken.

Artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 gaat echter uit van een vermoeden van integratie ten gevolge van de verblijfsduur en in casu wordt dit vermoeden van integratie door de door u gepleegde feiten zelf weerlegd. De verhoogde bescherming van artikel 28 van richtlijn 2004/38 is niet op u van toepassing aangezien uit uw gedrag en de wijze waarop u de feiten heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent en derhalve niet in aanmerking komt voor de verhoogde bescherming van deze bepaling.

Binnen het tijdvak van 10 jaar dat aan onderhavige beslissing voorafging, werd u immers strafrechtelijk veroordeeld voor bijzonder zware criminele feiten (zie supra). Het kan niet ernstig worden volgehouden dat u een duurzame verankering in België kent, nu u de Belgische samenleving in gevaar bracht door de verhandeling van harddrugs en dat op grote schaal. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kosten die gepaard gaan met hun opvang en ondersteuning, en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. De internationale drugstrafiek is maatschappijontwrichtend en naast de schade voor de volksgezondheid zijn er uitwassen van dodelijk geweld, aanslagen en corruptie.

De integratie van een burger van de Unie is gebaseerd op zowel territoriale en temporele aspecten als kwalitatieve aspecten. Het is duidelijk dat uw gedrag gedurende de tien jaren voorafgaand aan deze beslissing een ernstige verstoring van de openbare orde vormt en getuigt van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarin u zich bevindt.

Zoals reeds uiteengezet blijkt uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het recidivegevaar in uw hoofde is groot. Dit blijkt niet alleen uit de aard en omvang van de door u gepleegde feiten, in verenigingsvorm en als leidend persoon, maar tevens uit uw strafrechtelijk verleden en uw antisociaal profiel als beroeps crimineel. Er is sprake van een reële verhoogde maatschappelijke gevaarlijkheid waartegen onze samenleving maximaal moet beschermd worden. U verblijft sinds 19.05.2021 (met uitzondering van 1 dag) ononderbroken in detentie, uw strafeinde is volgens uw huidige detentiefiche vastgesteld op 13.08.2028. Voor de volledigheid en zoals supra reeds aangehaald, wordt vermeld dat u van 12.12.2023 tot 00.06.2024 nogmaals onder aanhoudingsmandaat stond op verdenking van inbreuken op de drugswetgeving in vereniging. Volgens het O.M. zijn er aanwijzingen dat u zelfs vanuit de gevangenis opdrachten - welke druggerelateerd lijken - zou geven en een leidende rol lijkt te spelen in het aansturen van uw familieleden. U stelde niks met de u ten laste gelegde feiten te maken te hebben, laat staan er iets van te weten. Het O.M. achtte het noodzakelijk uw voorlopige hechtenis voor een termijn van (minstens nog) 2 maanden te handhaven maar de Kamer van Inbeslagnemingstelling bij het Hof van Beroep te Gent besliste op 06.06.2024 dat uw voorlopige hechtenis niet gehandhaafd zou worden daar op dat moment in de stand van het onderzoek onvoldoende aanwijzingen van schuld voorhanden waren die een verdere voorlopige hechtenis konden rechtvaardigen. Het gerechtelijk onderzoek in deze zaak, onder leiding van de onderzoeksrechter, is momenteel nog steeds lopende. Uw juridische situatie is nog niet definitief." Dat verweerster aldus stelt dat verzoeker niet het hoogste beschermingsniveau geniet gelet hij niet zou voldaan aan de in artikel 44bis, §3, 1° gestelde voorwaarde.

Dat verzoeker onafgebroken ingeschreven was in België en in België woonde, en dit al vanaf 5-jarige leeftijd.

Er kan dan ook niet worden voorgehouden dat er in casu geen sprake is een ononderbroken verblijf gedurende 10 jaar voorafgaand aan de bestreden beslissing, minstens is dit prima facie wel degelijk het geval.

10. Terwijl artikel 28 van de richtlijn 200/38/EG het volgende stelt:

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1988."

In haar arrest TSAKOURIDIS van 23 november 2010 heeft het Hof van Justitie reeds uitdrukkelijk gesteld dat "het beslissend criterium" om te bepalen of iemand het hoogste beschermingsniveau geniet "gezien de bewoordingen van artikel 28, lid 3" is "of de burger van Unie in de tien jaar voorafgaand aan het verwijderingsbesluit in die lidstaat heeft gewoond". (punt 31 en 38; HvJ, 23 november 2010, C-145/09)

Verder in datzelfde arrest wordt tevens verduidelijkt dat wel rekening kan gehouden worden met relevante aspecten, "met name de duur van elke afwezigheid van de belanghebbende uit de gastlidstaat, de gecumuleerde duur en de frequentie van de afwezigheden en de beweegreden van de belanghebbende bij het verlaten van deze lidstaat" (punt 33 en 38).

Al deze aspecten hebben duidelijk betrekking op periodes waarin er sprake is van een afwezigheid.

11. Terwijl Artikel 44bis van de vreemdelingenwet het volgende stelt:

§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

12. Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid verplicht om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

13. Terwijl de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de "annulatierechter" niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd de na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (Rvs 25 november 2014, nr. 229.301, RvS 25 oktober 2010, nr. 208.384, rvs 8 september 2008, nr 186.088, RvS 14 juli 2008, nr. 185.388,...).

14. Zodat verweerster verkeerd stelt dat om het hoogste beschermingsniveau te genieten in toepassing van artikel 44bis, §3, 1° Vw. niet enkel voldaan dient te zijn aan temporele en territoriale voorwaarden (fysieke aanwezigheid op het grondgebied), doch ook een kwalitatieve voorwaarde, met name 'integratie'.

Deze zogenaamde voorwaarde is immers nergens te lezen in de wet. Ook in de rechtspraak vindt deze zienswijze / interpretatie geen steun.

Verweerster voegt aldus een voorwaarde toe aan de wet, wat een kennelijke schending uitmaakt van de voormelde bepaling.

Door dergelijke kwalitatieve voorwaarde toe te voegen wordt trouwens het nut en zin van de temporele en territoriale voorwaarden volledig uitgehold – wat natuurlijk niet de bedoeling kan zijn.

Verder stelt verweerder dat de voorwaarde of grondslag om het hoogste beschermingsniveau de 'integratie' is en dat de voorwaarde gesteld in artikel 44bis, §3, 1° Vw. eigenlijk enkel een vermoeden in het leven roept. Verweerster meent aldus dat zelf in het geval er sprake is van 10 jaar ononderbroken verblijf, dit enkel een weerlegbaar vermoeden in het leven roept dat voldaan is aan de voorwaarde van integratie. Nergens uit de bewoordingen van de wet of enige andere rechtsbron blijkt dergelijke werking van deze rechtsnorm.

Het tegendeel blijkt echter uit de rechtspraak (zie supra).

In de nota met opmerkingen wordt gesteld dat elk verblijf in de gevangenis dient te worden gelijkgesteld met het doorbreken van de vereiste periode van 10 jaar voorafgaand aan de beslissing, zodat ipso facto geen sprake kan zijn van het hoogste beschermingsniveau. Dergelijk zienswijze valt natuurlijk niet te rijmen met de ratio legis van de regels rond de bescherming van EU-burgers tegen verwijdering. Dergelijk zienswijze houdt immers dan in dat in geval van een – zelfs bijzonder kort – verblijf in een Belgische gevangenis men ipso facto niet meer kan genieten van het hoogste beschermingsniveau. Verzoeker merkt graag ook nog op dat zelf voor enige detentie verzoeker reeds 10 jaar duurzaam verbleef in België.

Zodat er door verweerster een voorwaarde wordt toegevoegd om als EU-burger het hoogste beschermingsniveau tegen beëindiging van verblijf te genieten, en is bijgevolg de beslissing in strijd met de artikel 28 van de richtlijn 200/38/EG en met de artikel 44bis, §3, 1° van de vreemdelingenwet.

Zelfs in het geval verweerster haar beslissing niet zou steunen op deze 'kwalitatieve voorwaarde' en verweerster haar beslissing zijn grondslag zou vinden in het feit dat de temporele en territoriale voorwaarden niet zouden zijn voldaan dient te worden vastgesteld dat dit niet duidelijk blijkt uit de beslissing, minstens blijkt uit de beslissing geen enkele concrete berekening of verduidelijking met welke periodes dan wel geen rekening kan worden gehouden om te bepalen dat er geen sprake is van een voorafgaand ononderbroken verblijf gedurende 10 jaar.

Zodat minstens sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 44bis, §3, 1° Vw. gelet alleszins prima facie sprake is van een bescherming in casu door artikel 44bis, §3, 1° en uit de beslissing en haar motieven niet blijkt op basis van welke berekening en omwille van welke afwezigheden geacht wordt niet voldaan te zijn aan de voorwaarde gesteld in artikel 44bis, §3, 1° Vw."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het staat niet ter betwisting en het blijkt dat de verzoeker een Unieburger is (met de Duitse nationaliteit) en dat hij sinds 30 september 2002 (datum van de aanvraag tot inschrijving) in België gevestigd is.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet verleent de minister c.q. staatssecretaris voor Asiel en Migratie de bevoegdheid om in welomschreven gevallen het verblijfsrecht van Unieburgers te beëindigen, en bepaalt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 28, lid 3, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Artikel 28, lid 3, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

“3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

- a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of*
- b) (...).”*

De verzoeker betoogt in wezen dat de staatssecretaris ondeugdelijke motieven hanteert om te besluiten dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd in toepassing van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker wijst op het getrapte systeem van bescherming van Unieburgers, waarbij het hoogste beschermingsniveau overeenkomstig artikel 44bis, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet is voorzien voor EU-burgers die voorafgaandelijk gedurende tien jaar rechtmatig in het gastland verblijven en waarbij “*dwingende redenen van nationale veiligheid*” vereist zijn om het verblijfsrecht te kunnen beëindigen. De verzoeker gaat tevens in op de bepalingen van artikel 28, lid 3, van de Burgerschapsrichtlijn en verwijst naar een uitlegging van het Hof van Justitie in het arrest Tsakouridis van 23 november 2010. De verzoeker betoogt dat artikel 44bis, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met artikel 28, lid 3, van de Burgerschapsrichtlijn, geen kwalitatieve voorwaarde (integratie), doch enkel een temporele en territoriale voorwaarde stelt aan het voorafgaandelijke verblijf.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, in het Belgisch recht omgezet naar artikel 44bis§3, kent de burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht toe na een ononderbroken periode van verblijf van vijf jaar op het grondgebied van die lidstaat. Dit duurzame verblijfsrecht beschermt de rechthebbende tegen verwijderingsmaatregelen, die enkel om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid tegen hem kunnen worden genomen. Een verblijf van ten minste tien jaar verleent de burger van de Unie een verhoogde bescherming tegen verwijderingsmaatregelen, die nog enkel om dwingende redenen van openbare veiligheid kunnen worden genomen. Anders dan wat geldt voor de periode vereist voor het verwerven van het duurzame verblijfsrecht, die ingaat met het rechtmatige verblijf van de betrokkene in het gastland, moet het verblijf van tien jaar vereist voor de toekenning van de in artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming, door achteruittelling vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van deze persoon worden berekend.

Een in de gevangenis doorgebrachte periode kan in beginsel het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling doorbreken en kan een negatieve invloed hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven. Deze omstandigheid kan worden meegewogen bij de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie al dan niet zijn verbroken.

Artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 gaat echter uit van een vermoeden van integratie ten gevolge van de verblijfsduur en in casu wordt dit vermoeden van integratie door de door u gepleegde feiten zelf weerlegd. De verhoogde bescherming van artikel 28 van richtlijn 2004/38 is niet op u van toepassing aangezien uit uw gedrag en de wijze waarop u de feiten heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent en derhalve niet in aanmerking komt voor de verhoogde bescherming van deze bepaling.

Binnen het tijdvak van 10 jaar dat aan onderhavige beslissing voorafging, werd u immers strafrechtelijk veroordeeld voor bijzonder zware criminele feiten (zie supra). U kan niet ernstig voorhouden dat u een duurzame verankering in België kent, nu u de Belgische samenleving in gevaar bracht door de verhandeling

van harddrugs en dat op grote schaal. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. De internationale drugstrafiek is maatschappij ontwrichtend en naast de schade voor de volksgezondheid zijn er de uitwassen van dodelijk geweld, aanslagen en corruptie.

De integratie van de burger van de Unie stoelt behalve op territoriale en temporele aspecten, ook op kwalitatieve aspecten. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag gedurende de tien jaren die voorafgaan aan onderhavige beslissing, een ernstige verstoring van de openbare orde vormt en blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt.

Zoals reeds uiteengezet blijkt uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het recidivegevaar in uw hoofd is groot. Dit blijkt niet alleen uit de aard en omvang van de door u gepleegde feiten, in verenigingsvorm en als leidend persoon, maar tevens uit uw strafrechtelijk verleden en uw antisociaal profiel als beroeps crimineel. Er is sprake van een reële verhoogde maatschappelijke gevaarlijkheid waartegen onze samenleving maximaal moet beschermd worden. U verblijft sinds 19.05.2021 (met uitzondering van 1 dag) ononderbroken in detentie, uw strafeinde is volgens uw huidige detentiefiche vastgesteld op 13.08.2028. Voor de volledigheid en zoals supra reeds aangehaald, wordt vermeld dat u van 12.12.2023 tot 06.06.2024 nogmaals onder aanhoudingsmandaat stond op verdenking van inbreuken op de drugswetgeving in vereniging. Volgens het O.M. zijn er aanwijzingen dat u zelfs vanuit de gevangenis opdrachten - welke druggerelateerd lijken - zou geven en een leidende rol lijkt te spelen in het aansturen van uw familieleden. U stelde niks met de u ten laste gelegde feiten te maken te hebben, laat staan er iets van te weten. Het O.M. achtte het noodzakelijk uw voorlopige hechtenis voor een termijn van (minstens nog) 2 maanden te handhaven maar de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Gent besliste op 06.06.2024 dat uw voorlopige hechtenis niet gehandhaafd zou worden daar op dat moment in de stand van het onderzoek onvoldoende aanwijzingen van schuld voorhanden waren die een verdere voorlopige hechtenis konden rechtvaardigen. Het gerechtelijk onderzoek in deze zaak, onder leiding van de onderzoeksrechter, is momenteel nog steeds lopende. Uw juridische situatie is nog niet definitief.

De Administratie baseert onderhavige beslissing dan ook terecht op artikel 44 bis, §2 van de wet van 15.12.1980. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, ligt de door de verweerder naar voor geschoven “kwalitatieve” voorwaarde van het voorafgaandelijke verblijf van tien jaar wel degelijk in lijn met artikel 28, lid 3, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof).

Het Hof heeft in het arrest van 17 april 2018 (HvJ 17 april 2018, nr. C-316/16 en C-424/16, Vomero, ptn; 64 e.v.) het volgende meegegeven in verband met de interpretatie van de bewoordingen van artikel 28, lid 3, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn:

“In dit verband dient in de eerste plaats in herinnering te worden gebracht dat de overwegingen 23 en 24 van richtlijn 2004/38 weliswaar inderdaad spreken van een bijzondere bescherming voor de personen die daadwerkelijk in het gastland zijn geïntegreerd, met name wanneer zij er zijn geboren en er hun hele leven hebben verbleven, maar dat neemt niet weg dat het bepalende criterium voor de toekenning van de verhoogde bescherming die wordt gewaarborgd door artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38, is, of de Unieburger die in het gastland over een duurzaam verblijfsrecht in de zin van artikel 16 en artikel 28, lid 2, van die richtlijn beschikt de laatste tien jaar vóór het verwijderingsbesluit in die lidstaat heeft verbleven, zoals vereist in artikel 28, lid 3 (zie in die zin arresten van 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 31, en 16 januari 2014, G., C-400/12, EU:C:2014:9, punt 23).

Daaruit volgt met name dat het verblijf van tien jaar vereist voor de toekenning van de in artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming, door achteruittelling vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van deze persoon moet worden berekend (arrest van 16 januari 2014, G., C-400/12, EU:C:2014:9, punt 24).

In de tweede plaats volgt uit de rechtspraak van het Hof dat een dergelijke verblijfsduur van tien jaar in beginsel ononderbroken moet zijn (zie in die zin arrest van 16 januari 2014, G., C-400/12, EU:C:2014:9, punt 27).

In dit verband dient echter ook in herinnering te worden gebracht dat hoewel artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 voor de verhoogde bescherming tegen verwijdering aldus als voorwaarde stelt dat de

betrokkene gedurende een periode van tien jaar voorafgaand aan de verwijderingsmaatregel op het grondgebied van de betrokken lidstaat aanwezig is, deze bepaling echter zwijgt over de omstandigheden die kunnen leiden tot onderbreking van de periode van tien jaar verblijf voor de verwerving van het in die bepaling neergelegde recht op verhoogde verwijderingsbescherming (arrest van 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 29).

(...)

Ten aanzien van de vraag of in de gevangenis doorgebrachte perioden als zodanig en onafhankelijk van perioden van afwezigheid van het grondgebied van het gastland, ook kunnen leiden tot een verbreking van de band met dit land en tot een onderbreking van het verblijf aldaar, heeft het Hof geoordeeld dat dergelijke perioden weliswaar in beginsel inderdaad de duurzaamheid van het verblijf in de zin van artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 onderbreken, zij echter, om te bepalen of zij aldus hebben geleid tot een verbreking van de eerder met het gastland opgebouwde integratiebanden die tot gevolg heeft dat de betrokken persoon de door deze bepaling gewaarborgde hogere bescherming wordt ontzegd, een algehele beoordeling moet worden gemaakt van de situatie van die persoon op het precieze moment waarop de vraag rijst of hij dient te worden verwijderd. In het kader van deze algehele beoordeling moet rekening worden gehouden met in de gevangenis doorgebrachte perioden, samen met alle andere factoren die in het individuele geval alle relevante aspecten vormen, met inbegrip, in voorkomend geval, van de omstandigheid dat de betrokken persoon in de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven (zie in die zin arrest van 16 januari 2014, G., C-400/12, EU:C:2014:9, punten 33-38).

Met name kan in het geval van een Unieburger die reeds in het verleden, en zelfs vóór het begaan van een strafbaar feit dat zijn detentie rechtvaardigde, voldeed aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van tien jaar in het gastland, de omstandigheid dat de betrokken persoon door de autoriteiten van die staat in detentie is geplaatst, immers niet worden geacht de eerder met die staat opgebouwde integratiebanden en het ononderbroken karakter van zijn verblijf op het grondgebied van die staat in de zin van artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 automatisch te verbreken en hem aldus de door die bepaling gewaarborgde verhoogde bescherming tegen verwijdering te ontnemen. Een dergelijke uitlegging zou overigens tot gevolg hebben dat deze bepaling haar nuttig effect grotendeels zou verliezen, aangezien een verwijderingsmaatregel juist meestal zal worden uitgevaardigd wegens het gedrag van de betrokkene dat tot zijn veroordeling en vrijheidsontneming heeft geleid.

In het kader van de algehele beoordeling, waaraan in punt 70 van dit arrest is herinnerd en die de verwijzende rechter in onderhavig geval zal moeten maken, zal hij – wat betreft de integratiebanden die B met het gastland heeft opgebouwd tijdens zijn verblijf voordat hij in detentie is geplaatst – rekening moeten houden met het feit dat hoe sterker dergelijke integratiebanden met die staat zullen zijn, met name op maatschappelijk en cultureel gebied en met betrekking tot de familie, bijvoorbeeld zodanig sterk dat deze leiden tot een daadwerkelijke worteling in de samenleving van die lidstaat zoals door de verwijzende rechter vastgesteld in het hoofdgeding, hoe minder waarschijnlijk het zal zijn dat een periode van detentie heeft kunnen leiden tot een verbreking van die banden en bijgevolg tot een onderbreking van de periode van verblijf van tien jaar die in artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 wordt bedoeld.

De andere elementen die relevant zijn voor een dergelijke algehele beoordeling kunnen, zoals de advocaat-generaal in de punten 123 tot en met 125 van zijn conclusie heeft opgemerkt, de aard van het strafbare feit dat de betrokken periode in de gevangenis heeft gerechtvaardigd en de omstandigheden waaronder dat strafbare feit is gepleegd, omvatten en voorts alle relevante elementen met betrekking tot het gedrag van de betrokkene tijdens de gevangenschap.

Hoewel uit de aard van het strafbare feit en de omstandigheden waaronder het is gepleegd, kan worden opgemaakt in hoeverre de betrokken persoon in voorkomend geval afstand heeft genomen van de samenleving van het gastland, kan de houding van de betrokkene tijdens diens detentie op haar beurt namelijk bijdragen tot het vergroten van deze afstand of integendeel, met het oog op zijn aanstaande terugkeer in de samenleving van dat gastland juist tot het handhaven of herstellen van de integratiebanden die hij eerder met het gastland had opgebouwd.

Wat dit laatste betreft, dient overigens rekening te worden gehouden met het feit dat, zoals het Hof reeds heeft opgemerkt, de herintegratie van de Unieburger in de staat waar hij daadwerkelijk is geïntegreerd niet alleen in diens belang is, maar tevens in dat van de Europese Unie in het algemeen (arrest van 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 50).

Met betrekking tot de vraag van de verwijzende rechter of het feit dat rekening wordt gehouden met de periode die in de gevangenis is doorgebracht om te bepalen of die het ononderbroken karakter van het verblijf van tien jaar in het gastland voorafgaand aan de uitzettingsmaatregel heeft onderbroken, zou kunnen

leiden tot uitkomsten die arbitrair of ongelijk zijn, naargelang van het tijdstip waarop die maatregel is vastgesteld, dient het volgende te worden gepreciseerd.

Het is juist dat in sommige lidstaten kan worden besloten tot een verwijderingsmaatregel bij wijze van straf of bijkomende straf bij detentie; artikel 33, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorziet uitdrukkelijk in de mogelijkheid daartoe. In een dergelijk geval kan met de toekomstige gevangenisstraf per definitie geen rekening worden gehouden bij de beoordeling of al dan niet sprake is van een ononderbroken verblijf van de burger in het gastland gedurende de tien jaar voorafgaande aan de vaststelling van die verwijderingsmaatregel.

Dat kan derhalve bijvoorbeeld tot gevolg hebben dat de Unieburger die reeds kan aantonen dat hij tien jaar ononderbroken in het gastland verbleef op de datum waarop hem een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd, vergezeld van een verwijderingsmaatregel of -straf, de in artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming tegen verwijdering kan genieten.

Daarentegen zal, in het geval van de burger jegens wie nadat hij in detentie is geplaatst een dergelijke verwijderingsmaatregel is vastgesteld, zoals in het kader van de zaak in het hoofdgeding, de vraag rijzen of die detentie wel of niet tot gevolg heeft gehad dat de continuïteit van diens verblijf in het gastland is onderbroken en hij het voordeel van deze verhoogde bescherming heeft verloren.

Evenwel dient in dit verband te worden benadrukt dat wanneer een Unieburger reeds kan aantonen dat hij een periode van tien jaar in het gastland heeft verbleven op het moment waarop hij zijn detentie aanvangt, de omstandigheid dat de verwijderingsmaatregel is vastgesteld tijdens of aan het einde van die detentieperiode en het feit dat die periode aldus deel uitmaakt van de periode van tien jaar voorafgaand aan de vaststelling van die maatregel, niet automatisch tot gevolg kunnen hebben dat die periode van tien jaar wordt onderbroken waardoor de betrokkene verstoken zou zijn van de in artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 geboden verhoogde bescherming.

Zoals blijkt uit de punten 66 tot en met 75 van dit arrest, zal immers, wanneer het besluit tot verwijdering tijdens of aan het einde van de detentieperiode wordt vastgesteld, de situatie van de betrokken burger, onder de in die punten vermelde voorwaarden, nog steeds algeheel moeten worden beoordeeld om te bepalen of hij al dan niet in aanmerking kan komen voor die verhoogde bescherming.

In de in de punten 77 tot en met 81 van dit arrest aangehaalde gevallen zal de vraag of de in artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming moet worden toegekend dus nog steeds afhangen van de duur van het verblijf en de mate waarin de betrokken burger in het gastland is geïntegreerd.

Gelet op een en ander moet op de eerste tot en met de derde vraag in zaak C-316/16 worden geantwoord dat artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat in het geval van een Unieburger die een vrijheidsstraf uitzit en jegens wie een besluit tot verwijdering is vastgesteld, aan de in die bepaling vermelde voorwaarde dat de betrokkene „de laatste tien jaar in het gastland [heeft] verbleven” kan zijn voldaan wanneer een algehele beoordeling van de situatie van de betrokkene die rekening houdt met alle relevante aspecten tot de conclusie leidt dat niettegenstaande die detentie de integratiebanden tussen de betrokkene en het gastland niet zijn verbroken. Deze aspecten omvatten met name de sterkte van de met het gastland opgebouwde integratiebanden voordat de betrokkene in detentie is geplaatst, de aard van het strafbare feit dat de opgelegde detentieperiode heeft gerechtvaardigd en de omstandigheden waaronder dit feit is gepleegd alsmede het gedrag van de betrokkene gedurende de detentieperiode.” (onderlijning toegevoegd)

Verzoekers verwijzing naar een eerder arrest van het Hof (arrest Tsakouridis van 23 november 2010) kan aan deze uitlegging geen afbreuk doen. De verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn argumentatie dat artikel 44bis, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet en artikel 28, lid 3, van de Burgerschapsrichtlijn enkel territoriale en temporele vereisten stellen en niet toelaten te oordelen dat een verblijf in de gevangenis het vereiste voorafgaandelijke verblijf van tien jaar doorbreekt. De staatssecretaris voegt geen voorwaarde toe aan de wet door het verblijf in detentie te beschouwen als een onderbreking van de integratie en van het verblijf in het gastland derwijze dat niet voldaan is aan de vereiste dat de verzoeker gedurende tien voorafgaande jaren in België heeft verbleven.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoeker niet ingaat op de concrete motieven die de staatssecretaris in de bestreden beslissing heeft gehanteerd om te besluiten dat, ook al verbleef de verzoeker voorafgaand aan zijn gevangenisstraf reeds tien jaar in het gastland (België), de alhier opgebouwde banden van integratie zijn verbroken. Uit deze motieven, zoals hoger geciteerd, blijkt dat de staatssecretaris haar beslissing, om toepassing te kunnen maken van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet (in plaats van artikel 44bis, §3, 1° van diezelfde wet), wel degelijk heeft gebaseerd op de afwezigheid van de kwalitatieve vereiste van de integratie in België. De staatssecretaris houdt hierbij, in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van het Hof,

onder meer rekening met de aard van de strafbare feiten die aan de basis liggen van verzoekers detentie en de omstandigheden waaronder deze strafbare feiten werden gepleegd. Deze motieven worden door de verzoeker op zich niet betwist. De kritiek die uitgaat van de premisse dat de staatssecretaris haar besluit niet zou hebben gesteund op de “*kwalitatieve voorwaarde*” van de integratie in België, mist feitelijke grondslag.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, blijkt uit de nota met opmerkingen niet dat de verweerder zich op het standpunt zou hebben gesteld dat “*elk verblijf*” in de gevangenis moet worden gelijkgesteld met het doorbreken van de vereiste periode van tien jaar voorafgaand aan de beslissing. Ook uit de motieven van het bestreden besluit blijkt niet dat de verweerder een dergelijk ongenueanceerde opvatting zou huldigen. Verzoekers argumentatie dienaangaande, als reactie op een onbestaand verweer in de nota met opmerkingen, is derhalve niet dienstig.

Het loutere feit dat in artikel 44*bis*, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar de kwalitatieve integratievoorwaarde en naar de mogelijkheid dat een detentie de voorwaarde van het voorafgaandelijke verblijf van tien jaar teniet doet, doet tot slot geen afbreuk aan voormelde vaststellingen, nu artikel 44*bis*, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet, als een omzetting van artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook richtlijnconform moet worden geïnterpreteerd en toegepast.

De Raad wijst erop dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds heeft gegeven aan bepalingen van het Unierecht. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

Uit hetgeen voorafgaand blijkt dat de verzoeker geen schending aannemelijk heeft gemaakt van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 44*bis*, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet. In zoverre de verzoeker in de betiteling van het eerste middel verwijst naar artikel 42*bis*, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet, is het duidelijk dat dit een materiële vergissing betreft en dat de verzoeker de schending van artikel 44*bis*, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet beoogt aan te voeren.

Artikel 28, lid 3, van de Burgerschapsrichtlijn werd, zoals hoger toegelicht, reeds omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

Een schending van artikel 28, lid 3, van de Burgerschapsrichtlijn kan derhalve niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Het tweede middel wordt in de synthesememorie als volgt verwoord:

“II.2.2.- TWEEDE MIDDEL - Schending van de algemene beginselen van behoorlijke bestuur, m.n. het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel in samenhang met Artikel 8 EVRM, Artikel 7 en 24 van het EU-handvest, Artikel 3, lid 1 van het internationaal Kinderrechtenverdrag, artikel 44bis, §2 en 4 Vw. en de materiële motiveringplicht

15. Dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker privébelangen kan doen gelden.

Dat in de bestreden beslissing echter wordt gesteld dat de privébelangen van verzoeker geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Dat in de bestreden beslissing overwegingen zijn te vinden met betrekking tot het familie- en gezinsleven.

Dat blijkt dat verzoeker al sinds zijn vijf jaar onafgebroken woont in België en geen gekende familieleden meer heeft in Duitsland.

Dat blijkt uit de beslissing dat de partner van verzoeker “zeer regelmatig” op bezoek komt in de gevangenis.

Dat verzoeker uitzonderlijk de gevangenis mocht verlaten om aanwezig te zijn bij de geboorte van zijn zoon.

Dat ook blijkt dat bij de bezoeken de zoon en plusdochter van verzoeker samen met de partner van verzoeker op bezoek komen (pagina 6 bestreden beslissing).

Dat uit de beslissing echter niet blijkt dat de impact op het gezin en de kinderen in concreto werd benaderd.

Dat men spreekt over niet onoverkomelijke obstakels, maar dat de onoverkomelijkheid van deze obstakels niet concreet wordt gemaakt.

16. Terwijl de beslissing werd genomen in toepassing van artikel 44bis §2 en 4. Paragraaf 4 stelt uitdrukkelijk:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Terwijl artikel 8 EVRM stelt dat:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen”

Dat aldus, zowel op grond van de Belgische wet, als op grond van artikel 8 EVRM, rekening dient gehouden te worden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat bij elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, de staat het hoger belang van het kind in overweging moet nemen (3 oktober 2014 EHRM, Jeunesse t. Nederland).

Dat ook het EU-handvest deze grondrechten beschermt Artikel 7 van het EU-handvest stelt dat “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”.

Artikel 24 van het EU-handvest stelt:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.
3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Ook in het internationale kinderrechtenverdrag wordt uitdrukkelijk het volgende gestipuleerd in artikel 3.1.:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”.

Terwijl een beslissingnemende overheid een correcte afweging (zogenaamde 'fair balance') dient te maken tussen het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven en recht op vrijwaring van de openbare orde en nationale veiligheid, en voorafgaand aan deze beslissing voldoende zorgvuldigheid aan de dag moet stellen.

Dat iedere administratieve handeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de rechter niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. De rechter is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvS 25 november 2014 nr. 229.301. Zie ook RvS 25 oktober 2010, nr. 208.384; RvS 8 september 2008 nr. 186.088; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 24 juni 2008, nr. 184.606; RvS 20 november 2001 nr. 100.940; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429; RvV 8 juli 2015, nr. 149.246; RvV 23 april 2015, nr. 143.985 RvV 13 maart 2014, nr. 122.722; RvV 26 februari 2014, nr. 119.583; RvV 28 juni 2013, nr. 118.630; RvV 7 december 2012, nr. 93.056; RvV 7 maart 2011, nr. 57.387; RvV 9 maart 2010, nr. 39.921; RvV 10 juni 2009, nr. 39.775; RvV 27 mei 2008, nr. 11.801; RvV 14 december 2007, nr. 4.454 en RvV 9 oktober 2007 nr. 2.437.)

Dat de overheid deugdelijke motieven dient te hanteren ter ondersteuning van haar beslissing. De materiële motiveringsplicht verrijst deugdelijk motieven in die zin dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechten ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. (RvS 13 november 2011, nr. 221.391). Indien een beslissing niet is gesteund op een afweging van alle aspecten van de zaak is de materiële motiveringsplicht geschonden. (RvS 20 februari 2001, nr. 93.412).

17. Zodat sprake is van schending van de voormelde rechtsnormen daar de beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid werd voorbereid en tevens de 'fair balance' test niet doorstaat daar duidelijk geen sprake is van een dwingende reden van nationale veiligheid of ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid die dergelijk vergaande beslissing met enorme impact voor het privé en gezinsleven van verzoeker verantwoord, zodat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, minstens steunt op onredelijke motieven.

Minstens wordt door verweerder kennelijk onafdoende rekening gehouden het belang van het kind, met name Sa. D. V., zodat er sprake is van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 van het EU-handvest en artikel 3.1. van het Internationaal Kinderrechtenverdrag."

3.2.1. Ontvankelijkheid van het tweede middel

De Raad wijst erop dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een synthesememorie in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid en indien de artikelen 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 niet worden toegepast, noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60."

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesememorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in het inleidend verzoekschrift weliswaar in de aanhef ervan gewag maakt van een schending van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 3, lid 1, van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), doch dat het betoog in het inleidend verzoekschrift ter ondersteuning van het tweede middel geen enkele concrete uiteenzetting bevat over de wijze waarop de artikelen 7 en 24 van het Handvest en artikel 3, lid 1, van het Kinderrechtenverdrag door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een toelichting omtrent de tevens in de aanhef aangegeven schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift evenwel, op straffe van nietigheid, *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Nu in het inleidend verzoekschrift wordt nagelaten om een duidelijke toelichting te verschaffen over de wijze waarop de artikelen 7 en 24 van het Handvest en artikel 3, lid 1, van het Kinderrechtenverdrag door de bestreden beslissing zijn geschonden, is het middel op dit punt onontvankelijk. Deze initiële onontvankelijkheid van het voornoemde middelonderdeel kan niet worden rechtgezet door pas in de synthesememorie te voorzien in een (weliswaar eveneens zeer beknopte) toelichting ter zake. De synthesememorie dient niet om, op zich van het verweer in de nota met opmerkingen waar de verweerder *in casu* uitdrukkelijk aangeeft dat de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 24 van het Handvest en artikel 3, lid 1, van het Kinderrechtenverdrag als onontvankelijk aanzien moet worden, de lacunes in het verzoekschrift recht te zetten.

Hoewel de raadsman van de verzoeker hiermee werd geconfronteerd ter terechtzitting, heeft hij hieromtrent geen verweer naar voor gebracht.

De Raad wijst erop dat de synthesememorie door de verzoeker niet kan worden aangewend om, na kennisname van de nota met opmerkingen, de leemtes uit het verzoekschrift aan te vullen.

In zoverre in de synthesememorie voor het eerst een feitelijke uiteenzetting bevat inzake de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 24 van het Handvest en artikel 3, lid 1, van het Kinderrechtenverdrag, is dit middelonderdeel laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

3.2.2. Verdere beoordeling van het tweede middel

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat op grond artikel 8 van het EVRM rekening dient gehouden te worden met het gezinsleven bij het nemen van een beëindigingsbeslissing.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is evenwel niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Het verblijfsrecht van de verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde. De inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden nagegaan of de inmenging ook voldoet aan de laatste voorwaarde, de proportionaliteit. Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. In de thans bestreden beslissing worden de volgende afwegingen gemaakt betreffende verzoekers privé-, gezins- en familielevens in België:

"Op 04.11.2024 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode te ontzeggen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U verzocht en verkreeg een bijkomende termijn van 15 dagen om de nodige stukken te verzamelen.

Op 04.12.2024 maakte uw advocaat volgende stukken over aan de Administratie: brief aan DVZ voor A. S.; attest gezinssamenstelling S. D. V.; attest school; attest schoolbezoek; foto geboorte; huurcontract met partner; screenshot van mail van D. V. S. aan identiteit@stad.gent i.v.m. erkenning D. V. S. en een mail verstuurd door S. L. in naam van D. V. S.

Uit de brief voor DVZ blijkt dat u geboren bent in Duitsland in 1997 en de Duitse nationaliteit heeft; dat uw vader overleden is, dat u op vijfjarige leeftijd met uw moeder en oudere zus naar België verhuisd bent; dat uw familie zich in België bevindt (moeder, oudere zus, jongere en op heden minderjarige halfbroer en -zus; dat u school liep in België (kleuter, lager en basisonderwijs); dat u werkte bij Levi Party Rental in Merelbeke; dat u al jaren een relatie heeft met S. D. V. (ambtenaar bij de Stad Gent) en officieel samenwoonde met haar sinds oktober 2020; dat u op 07.11.2023 een zoon kreeg met uw vriendin; dat u voor de geboorte van uw zoon een uitgaansvergunning kreeg zodat u aanwezig kon zijn; dat op heden de afstammingsband juridisch nog niet vastgelegd werd gelet op de praktische moeilijkheden; dat uw vriendin voorbije periode met haar zoon regelmatig op bezoek in de gevangenis komt bij u; dat u geen enkele relatie met Duitsland heeft; dat u er geen familie meer heeft en niet vertrouwd bent met de taal.

+++

Zoals vermeld, haalt uw advocaat in zijn schrijven aan dat u al jaren een relatie heeft met D. V. S. (geboren op 24.09.1990 te Lokeren, Belgische nationaliteit). Hij vermeldt dat jullie officieel samenwoonden sinds oktober 2020 en er wordt een huurcontract d.d. 15.10.2020 voorgelegd dat op jullie beider namen staat (adres: (...)laan nr. xx te 9230 Wetteren). Er wordt een mail getekend met de naam D. V. S. maar verzonden op 13.11.2024 door S. L. naar uw advocaat, toegevoegd waarin te lezen staat dat jullie al meer dan 6 jaar een relatie hebben.

D. V. S. staat volgens de registers sinds 10.03.2021 officieel ingeschreven op het adres vermeld in het huurcontract d.d. 15.10.2020. U verblijft sinds 19.05.2021 (met uitzondering van 1 dag) ononderbroken in detentie. Uit de registers blijkt dat u nooit officieel ingeschreven stond op hetzelfde adres als D. V. S., dat er geen wettelijke samenwoning afgesloten werd en dat jullie niet (wettelijk) gehuwd zijn.

Hoewel met de door uw advocaat ingediende stukken op zich onvoldoende bewezen werd dat jullie een duurzame relatie hebben, kan -het geheel van uw administratief dossier in acht genomen- wel vermoed worden dat jullie al enige tijd een relatie hebben. D. V. S. wordt immers meermaals vermeld in het

strafrechtelijk dossier en daarin wordt naar haar verwezen als uw vriendin. Zij was het "topcontact" in uw GSM. Bij de huiszoeking op het adres in Wetteren waren jullie beiden aanwezig. Ook blijkt uit het vonnis d.d. 03.10.2022 o.a. dat D. V. S. tijdens een verhoor in 2021 verklaarde dat ze een latrelatie met u had sinds ongeveer 8 à 9 maanden en dat u af en toe naar haar kwam maar bij uw moeder in Zwijnaarde woonde. In het begin stond het huurcontract van de woning in Wetteren ook op uw naam maar door uw complexe situatie was dat veranderd, aldus haar verklaringen aan de onderzoekers.

D. V. S. bezoekt u zeer regelmatig in de gevangenis. Enkel in de periode tussen 03.12.2023 en 15.11.2024 bezocht ze u niet, dat was te wijten aan een contactverbod ten gevolge van het nog lopende gerechtelijk onderzoek waarnaar supra reeds verwezen werd.

D. V. S. heeft 2 kinderen, namelijk B. N. (geboren op 23.12.2013 te Gent, Belgische nationaliteit) en D. V. Sa. (geboren op 07.11.2023 te Gent, Belgische nationaliteit), beiden staan ingeschreven op haar adres. In de mail d.d. 13.11.2024 wordt verklaard dat u de vader bent van D. V. Sa. Op 07.11.2023 verkreeg u uitzonderlijk een uitgaansvergunning om zijn geboorte bij te wonen. Gezien uw detentie zou u de kans niet hebben hem te erkennen, maar zodra u de gelegenheid hebt, zal u hem erkennen. Uit het schrijven komt ook naar voor dat D. V. S. uw aanwezigheid belangrijk acht voor het welzijn van D. V. Sa. Tevens wordt vermeld dat u de plusvader van B. N. bent, dat u die rol "met volle verantwoordelijkheid" op u nam en dat de vriendschap tussen jullie "hard aanwezig is". Mevrouw haalt aan dat beide kinderen de dupe zouden zijn van onderhavige beslissing. Beide kinderen bezoeken u in de gevangenis.

Het wordt heden niet betwist dat u een duurzame relatie heeft met D. V. S.. Er kan echter opgemerkt worden dat geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van deze relatie buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat jullie deze relatie enkel in België verder zouden kunnen zetten. D. V. S. zou ervoor kunnen kiezen u te vergezellen naar een ander land nadat u niet langer verblijfsgerechtigd bent in België en aan justitie voldaan heeft. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst of nationaliteit, dient te verblijven. Er wordt in de mail d.d. 13.11.2024 (van S. L. aan uw advocaat) vermeld dat D. V. S. sinds september 2010 voor dezelfde werkgever (stad Gent) werkt (als leefgroep begeleider / opvoeder in een woonzorgcentrum). Zij zou 4/5 werken ten gevolge van haar ziekte (Multiple Sclerose). Er liggen geen stukken voor die de tewerkstelling en ziekte van mevrouw attesteren. Maar zelfs indien dat wel het geval zou zijn, kan opgemerkt worden dat niet blijkt dat mevrouw buiten België geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden en/of dat zij buiten België niet de nodige zorgen voor haar ziekte zou kunnen krijgen. U bereikt volgens uw huidige detentiefiche pas strafeinde op 13.08.2028, er is dan ook nog voldoende tijd om voorbereidingen te treffen. Zoals bijvoorbeeld het leren van een nieuwe taal, het bekijken wat de mogelijkheden op werkvlak zijn, scholen, woonst, gezondheidszorg et cetera. Dat een verhuis en alles wat daarmee gepaard gaat niet evident is, maakt het nog niet onmogelijk of onoverkomelijk. Hoewel uit het vonnis blijkt dat mevrouw steeds is blijven ontkennen dat zij op de hoogte was van uw criminele activiteiten, lijkt dit gezien de inhoud van het vonnis- weinig geloofwaardig. Mevrouw had dan ook kunnen weten dat uw criminele activiteiten een invloed konden hebben op haar eigen situatie alsook op die van haar kinderen.

Wat de 2 kinderen van D. V. S. betreft, kan opgemerkt worden dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150).

Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband heeft met B. N. (geboren op 23.12.2013 te Gent, Belgische nationaliteit). De vraag is of u kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van B. N. rekening dient te worden gehouden. Sinds 19.05.2021 verblijft u ononderbroken in de gevangenis waardoor bezwaarlijk aangenomen kan worden dat uw rol in haar opvoeding groot is. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u als zorgdragende volwassene voor B. N. beschouwd kan worden. Er is enkel de mail d.d. 13.11.2024 (van SARRAR Laila aan uw advocaat) waarin verwezen wordt naar de verantwoordelijkheid die u nam in uw rol als plusvader en uw goede relatie met B. N. Het meisje zou u missen en ze zou u kaartjes sturen. Daarnaast blijkt uit de bezoekerslijst van de gevangenis dat u in de gevangenis inderdaad bezoek krijgt van B. N. Mogelijks hebben jullie ook enige tijd samengewoond, maar het is geenszins duidelijk hoe lang dat dan zou geweest zijn, alleszins niet heel lang en bovendien al meerdere jaren geleden. Het huurcontract van het huis waar jullie mogelijk samengewoond zouden hebben, dateert van 15.10.2020 en u verblijft sinds 19.05.2021 in detentie. Zoals reeds vermeld stond u nooit officieel ingeschreven op dat adres, vermeldde D. V. S. tijdens een verhoor in 2021 dat jullie een latrelatie hadden sinds ongeveer 8 à 9 maanden en dat u af en toe naar haar kwam maar bij uw moeder in Zwijnaarde woonde. Er ligt ook geen enkel stuk voor met betrekking tot haar biologische vader: uit niks blijkt dat hij (volledig) uit haar leven verdwenen zou zijn. Het is de Administratie niet bekend of

er een bezoeksregeling is met haar biologische vader, dat zij gedomicilieerd is bij haar moeder betekent niet dat zij nooit bij haar biologische vader verblijft. De gegevens die voorliggen, volstaan niet om aan te tonen dat u een zorgdragende volwassene bent voor B. N., derwijze dat kan worden gesproken van een beschermenswaardige gezinsrelatie tussen jullie. Indien de biologische vader van B. N. niet toestaat dat zij haar moeder zou vergezellen indien deze ervoor zou kiezen u te vergezellen naar het buitenland, kan zij eventueel de schoolvakanties bij jullie doorbrengen. Bovendien zou haar moeder haar zo vaak zij wenst in België kunnen komen bezoeken.

Ook wat betreft D. V. Sa. blijkt evenmin een bloedband of andere verwantschapsband met u. U verbleef al geruime tijd in de gevangenis toen D. V. S. zwanger werd. Zij bezocht u wel regelmatig en er was ook ongestoord bezoek. De enige stukken die voorliggen zijn de mail d.d. 13.11.2024 (van S. L. aan uw advocaat) waarin gesteld wordt dat u de biologische vader bent en dat u de intentie heeft hem te erkennen zodra u de kans daartoe heeft en een screenshot van een mail naar de stad Gent met betrekking tot de erkenning. Er is ook het gegeven dat u op de dag van zijn geboorte uitzonderlijk een uitgaansvergunning kreeg (wat bevestigd werd door de griffie van de gevangenis waar u verblijft). Daarnaast werd een foto voorgelegd, maar naast het feit dat het voor de Administratie onmogelijk is uit te maken wie daar precies op staat kan hieruit niet afgeleid worden dat er sprake is van een bloedband of andere verwantschapsband.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zich naar de gevangenis zou kunnen begeven om de erkenning te akteren. En in elk geval kan de erkenning van een kind via volmacht gebeuren op grond van artikel 21 van het Burgerlijk Wetboek.

Indien aangenomen wordt dat afdoende aangetoond werd dat D. V. Sa. uw zoon is, quod non, kan opgemerkt worden dat hij u samen met zijn moeder naar het buitenland zou kunnen vergezellen. Dat hij in België geboren werd, maakt niet dat hij elders niet zou kunnen aarden. Gezien uw strafeinde nog enige tijd op zich laat wachten, kunnen ook wat hem betreft de nodige voorbereidingen getroffen worden. Hij zal bij uw strafeinde nog jong zijn en zich makkelijk elders kunnen aanpassen. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zijn geboorte een gedragswijziging in uw hoofde bewerkstelligde.

D. V. S. en haar kinderen kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zich zou vestigen. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. Er kan ook verondersteld worden dat mevrouw voldoende financiële en emotionele draagkracht heeft om voor zichzelf en de kinderen in te staan gelet op het feit dat voor gezinsuitbreiding werd gekozen terwijl u in detentie zat (met strafeinde volgens huidige detentiefiche op 13.08.2028) en zij dus wist dat ze lange tijd alleen voor de dagdagelijkse zorgen voor de kinderen (al dan niet met steun van de biologische vader van B. N. voor wat deze laatste betreft) zou moeten instaan. U verblijft reeds sinds 19.05.2021 ononderbroken in de gevangenis (op uitzondering van 07.11.2023). Het is niet onredelijk te veronderstellen dat D. V. S. en B. N. zullen gewend zijn aan sporadische contacten met u in een gecontroleerde setting, D. V. Sa. heeft nooit anders geweten. Dat het contact met hen moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Het feit dat u een partner had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden uiterst ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover haar en haar kinderen. Financiële steun kan u hen later ook vanuit het buitenland geven via overschrijvingen. Er blijkt niet en het wordt niet concreet aangetoond dat D. V. S. en de kinderen onoverkomelijke moeilijkheden zullen ondervinden om verder in België te verblijven zonder u.

Hoe dan ook, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat mogelijke familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de

openbare orde. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u stelt te kunnen doen gelden.

In zijn schrijven vermeldt uw advocaat dat uw familie (moeder, oudere zus, jongere en op heden minderjarige halfbroer en -zus) zich in België bevindt. Uw moeder (E. A. N., geboren op 12.05.1969 te Marokko, Duitse nationaliteit, EU+ kaart geldig tot 13.02.2034), uw zus (S. L., geboren op 18.09.1992 te Duitsland, Duitse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 18.05.2025), uw halfbroer B. A. (geboren op 19.07.2005 te Duitsland, Belgische nationaliteit sinds 21.03.2007) en uw halfzus (B. C., geboren op 16.10.2007 te Gent, Belgische nationaliteit) hebben inderdaad allen verblijfsrecht in België.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en in de relatie tussen (half)broers en (half)zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en een relatie tussen (half)broers en (half)zussen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met één van deze familieleden. Hun aanwezigheid in België wordt enkel vermeld en een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten wordt niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van hen. Het gegeven dat uw familieleden u bezoeken in de gevangenis en dat u daarnaast mogelijks ook telefonisch contact met hen heeft, is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uit de omstandigheid dat u voor u in de gevangenis terecht kwam op hetzelfde adres ingeschreven stond, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid afgeleid worden. Uw leeftijd, met name 27 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Het inwonen volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid van (een van) uw familieleden aan te tonen. Voormelde familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat het onderhouden van contact met uw familie in België moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt hoe dan ook dat een inmenging in het familie- en/of gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. De bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

U verkreeg op 5-jarige leeftijd verblijfsrecht in België ten gevolge van een aanvraag ingediend op 30.09.2002. Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt in casu als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U kan niet ernstig voorhouden dat u een duurzame verankering in België kent, nu u de Belgische samenleving in gevaar bracht door de verhandeling van harddrugs en dat op grote schaal. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. De

internationale drugstrafiek is maatschappij ontwrichtend en naast de schade voor de volksgezondheid zijn er de uitwassen van dodelijk geweld, aanslagen en corruptie.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Duitsland dan wel in een derde land.

Van een economische binding met België is geen sprake, u heeft amper officiële arbeid verricht in België. Volgens de webtoepassing DOLSIS heeft u 8 dagen als student gewerkt in 2015 en in 2018 verrichtte u 34 dagen interimarbeid. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan.

Er wordt aangehaald dat u geen enkele relatie heeft met Duitsland, dat u er geen familie meer heeft en niet vertrouwd bent met de taal. Uit uw dossier blijkt nochtans dat u op 14.12.2017 ook in Duitsland veroordeeld werd voor inbreuken op de drugswetgeving, daardoor kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u er toch sprake is van banden met dat land. U zat er 6 maanden in detentie, mogelijks heeft u toen toch wat van de taal opgepikt. Hoe dan ook heeft u nog voldoende tijd om uw kennis van die taal aan te scherpen tijdens uw huidige detentie. U zou er mogelijks ook een oom hebben. U heeft daarnaast minstens nog twee broers die heden niet in België verblijven (S. H., geboren op 05.11.1986 te Marokko, Duitse nationaliteit, afgevoerd van ambtswege sinds 20.08.2009 en S. S., geboren op 12.12.1988 te Duitsland, Duitse nationaliteit, afgevoerd van ambtswege sinds 21.09.2017). Van die laatste werd in het verleden vermoed dat hij zich in Colombia bevond, maar mogelijks verblijven zij heden in Duitsland. Hoe dan ook kan aangenomen worden dat u, gezien uw leeftijd (27 jaar op het moment van onderhavig schrijven) en nationaliteit, zelfs zonder familie ter plaatse te hebben, een leven kan opbouwen in Duitsland. Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Duitsland aanpassingen van u zal vergen. Zelfs indien de integratie de nodige inspanningen zou vereisen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”

De bestreden akte bevat aldus, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, wel degelijk een uitgebreide en concrete afweging van zijn privé-, gezins- en familiale belangen in België. De verzoeker beperkt zich tot de loutere herhaling van een aantal elementen die de staatssecretaris blijkens de voormelde motieven reeds in haar belangenafweging heeft meegenomen, met name dat hij reeds sinds zijn vijf jaar onafgebroken in België woont, dat hij stelt geen gekende familieleden meer te hebben in Duitsland, dat zijn partner (soms vergezeld van zijn zoon en plusdochter) hem zeer regelmatig bezoekt in de gevangenis en dat hij de gevangenis uitzonderlijk mocht verlaten om aanwezig te zijn bij de geboorte van zijn zoon. Deze elementen werden wel degelijk concreet in rekening genomen in een zeer omvattende “fair balance”-toetsing, waar de impact op het gezin en de kinderen *in concreto* werd onderzocht.

Waar wordt vastgesteld dat er geen onoverkomelijke obstakels zijn om het gezins- en privéleven elders verder te zetten, wordt ook dit concreet toegelicht. Zo wordt in het bestreden besluit onder meer het volgende gesteld: “Het wordt heden niet betwist dat u een duurzame relatie heeft met D. V. S.. Er kan echter opgemerkt worden dat geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van deze relatie buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat jullie deze relatie enkel in België verder zouden kunnen zetten. D. V. S. zou ervoor kunnen kiezen u te vergezellen naar een ander land nadat u niet langer verblijfsgerechtigd bent in België en aan justitie voldaan heeft. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst of nationaliteit, dient te verblijven. Er wordt in de mail d.d. 13.11.2024 (van S. L. aan uw advocaat) vermeld dat D. V. S. sinds september 2010 voor dezelfde werkgever (stad Gent) werkt (als leefgroep begeleider / opvoeder in een woonzorgcentrum). Zij zou 4/5 werken ten gevolge van haar ziekte (Multiple Sclerose). Er liggen geen stukken voor die de tewerkstelling en ziekte van mevrouw attesteren. Maar zelfs indien dat wel het geval zou zijn, kan opgemerkt worden dat niet blijkt dat mevrouw buiten België geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden en/of dat zij buiten België niet de nodige zorgen voor haar ziekte zou kunnen krijgen. U bereikt volgens uw huidige detentiefiche pas strafeinde op 13.08.2028, er is dan ook nog voldoende tijd om voorbereidingen te treffen. Zoals bijvoorbeeld het leren van een nieuwe taal, het bekijken wat de mogelijkheden op werkvlak zijn, scholen, woonst, gezondheidszorg et cetera. Dat een verhuis en alles wat daarmee gepaard gaat niet evident is, maakt het nog niet onmogelijk of onoverkomelijk. Hoewel uit het vonnis blijkt dat mevrouw steeds is blijven ontkennen dat zij op de hoogte was van uw criminele activiteiten, lijkt dit gezien de inhoud van het vonnis- weinig geloofwaardig. Mevrouw had dan ook kunnen weten dat uw criminele activiteiten een invloed konden hebben op haar eigen situatie alsook op die van haar kinderen. (...)

Indien aangenomen wordt dat afdoende aangetoond werd dat D. V. Sa. uw zoon is, quod non, kan opgemerkt worden dat hij u samen met zijn moeder naar het buitenland zou kunnen vergezellen. Dat hij in België geboren werd, maakt niet dat hij elders niet zou kunnen aarden. Gezien uw strafeinde nog enige tijd op zich laat wachten, kunnen ook wat hem betreft de nodige voorbereidingen getroffen worden. Hij zal bij uw strafeinde nog jong zijn en zich makkelijk elders kunnen aanpassen. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zijn geboorte een gedragswijziging in uw hoofde bewerkstelligde.

D. V. S. en haar kinderen kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zich zou vestigen. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat dit onmogelijk zou zijn. Er kan ook verondersteld worden dat mevrouw voldoende financiële en emotionele draagkracht heeft om voor zichzelf en de kinderen in te staan gelet op het feit dat voor gezinsuitbreiding werd gekozen terwijl u in detentie zat (met strafeinde volgens huidige detentiefiche op 13.08.2028) en zij dus wist dat ze lange tijd alleen voor de dagdagelijkse zorgen voor de kinderen (al dan niet met steun van de biologische vader van B. N. voor wat deze laatste betreft) zou moeten instaan. U verblijft reeds sinds 19.05.2021 ononderbroken in de gevangenis (op uitzondering van 07.11.2023). Het is niet onredelijk te veronderstellen dat D. V. S. en B. N. zullen gewend zijn aan sporadische contacten met u in een gecontroleerde setting, D. V. Sa. heeft nooit anders geweten. Dat het contact met hen moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Het feit dat u een partner had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden uiterst ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover haar en haar kinderen. Financiële steun kan u hen later ook vanuit het buitenland geven via overschrijvingen. Er blijkt niet en het wordt niet concreet aangetoond dat D. V. S. en de kinderen onoverkomelijke moeilijkheden zullen ondervinden om verder in België te verblijven zonder u. (...)

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Duitsland dan wel in een derde land. (...)

Er wordt aangehaald dat u geen enkele relatie heeft met Duitsland, dat u er geen familie meer heeft en niet vertrouwd bent met de taal. Uit uw dossier blijkt nochtans dat u op 14.12.2017 ook in Duitsland veroordeeld werd voor inbreuken op de drugswetgeving, daardoor kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u er toch sprake is van banden met dat land. U zat er 6 maanden in detentie, mogelijks heeft u toen toch wat van de taal opgepikt. Hoe dan ook heeft u nog voldoende tijd om uw kennis van die taal aan te scherpen tijdens uw huidige detentie. U zou er mogelijks ook een oom hebben. U heeft daarnaast minstens nog twee broers die heden niet in België verblijven (S. H., geboren op 05.11.1986 te Marokko, Duitse nationaliteit, afgevoerd van ambtswege sinds 20.08.2009 en S. S., geboren op 12.12.1988 te Duitsland, Duitse nationaliteit, afgevoerd van ambtswege sinds 21.09.2017). Van die laatste werd in het verleden vermoed dat hij zich in Colombia bevond, maar mogelijks verblijven zij heden in Duitsland. Hoe dan ook kan aangenomen worden dat u, gezien uw leeftijd (27 jaar op het moment van onderhavig schrijven) en nationaliteit, zelfs zonder familie ter plaatse te hebben, een leven kan opbouwen in Duitsland. Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Duitsland aanpassingen van u zal vergen. Zelfs indien de integratie de nodige inspanningen zou vereisen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn. (...)"

De verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven naar voor waarmee de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden en hij gaat niet concreet in op de duidelijke en omvattende belangenafweging die in het bestreden besluit wordt doorgevoerd. Verzoekers loutere overtuiging dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is in het licht van zijn gezins- en familieleven en van het feit dat hij sinds de leeftijd van 5 jaar in België verblijft, kan de overwegingen van de staatssecretaris niet aan het wankelen brengen.

De theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht kunnen evenmin aantonen dat de staatssecretaris deze bepaling en beginselen daadwerkelijk met de voeten heeft getreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE